

HALKIN KURTULUŞU

14

17 MAYIS 1976/250 KURUŞ

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

BOYUNEĞMEZ DEVRİMCİ TAVRIN EN YÜCE ÖRNEĞİNİ VEREN

İBRAHİM KAYPAKKAYA'YI ANIYORUZ

12 Mart'ın kanlı işkencecilerine ve kanlı işkencelerine, dev bir inanç ve sarsızlmaz bir irade ile direnen, ser verip sır vermeyen İbrahim Kaypakkaya 18 Mayıs 1973'de işkence altında öldürüldü.

İbrahim Kaypakkaya ve arkadaşlarının Tunceli'nin Haydaran bölgesinde kalmakta oldukları yer, kendisini faşistlerin hizmetine sunan bir muhbir tarafından jandarmaya bildirildi. Fehmi Altınbilek komutasındaki komando müfrezesi orayı sararak Kaypakkaya ve arkadaşlarını kurşun yağmuruna tuttu. Çatışma sırasında, Dersim halkının yiğit evladı Ali Haydar Yıldız vurularak öldürüldü. İbrahim başından ve boynundan yaralandı. Komandoların öldü zannederek bıraktıkları İbrahim, yeniden ayağa kalktı ve oradan uzaklaşarak dağın yolunu tuttu. Yaralı durumda üç gün dağda kaldı. O sırada çevre köyler sürekli basılıyor, İbrahim Kaypakkaya'nın kaldığı yeri söylemesi için halk tam bir baskı ve terör altında tutuluyordu. İbrahim köye indikten bir gün sonra yakalandı.

Fehmi Altınbilek ve yanındaki MİT yüzbaşısı, İbrahim'i Mirik merasından Gökçe karakoluna kadar üç saat karlı ve buzlu yolda yalınayak yürüttüler. Bunun sonunda İbrahimin ayak parmakları dondu. İbrahim Kaypakkaya 1 Şubat 1973'de, Tunceli'den Diyarbakır'a götürülerek sıkıyönetim makamlarına teslim edildi. İşkencehanelerdeki ilk sorgusunda hiçbir şey söylemeyince hastaneye yatırıldı. Donmuş ayak parmakları kesildi. İyileşince yeniden işkenceye çekildi. İbrahim'in sorgusuyla görevlendiri-

De.sa.6'da

ÖLEN AMA YENİLMEYEN İBRAHİM KAYPAKKAYA.

"6 Mayıs" Bütün Yurtta Halkın Faşizme Karşı Birlik ve Mücadele Günü Oldu

«6 MAYIS» GREV, BOYKOT VE GÖSTERİLERLE ANILDI

YİĞİTLİKLERİ MÜCADELEMİZE IŞIK TUTUYOR

12 Mart'ın faşist generaller çetesi tarafından idam edilen Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan, Hüseyin İnan yoldaşlar, ölümlerinin dördüncü yılında, 6 Mayıs 1976'da yurdun bir çok yerinde faşizme karşı yükselen kitle eylemleriyle anıldılar.

İzmir'de, Türkiye Tütün işletmeleri işçileri siyasi grevin ilk örneğini ortaya koydular. 600 kadar işçi 6 Mayıs sabahı bir toplantı düzenlediler. Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ın anısı için eyleme geçme kararı aldı ve işbaşı yapmadılar.

Gaziantep'te Eğitim Enstitüsü, Düztepe Lisesi, İmam Hatip Lisesi ve ODTÜ öğrencileri 6 Mayıs günü derslere girmediler. Valiliğin izin vermemesine rağmen bir yürüyüş düzenledi. Binlerce halkın da katıldığı yürüyüş sırasında polisle çatışma çıktı. Polis, 7'si kadın olmak üzere 10 kişiyi göz altına aldı.

Adana'da izin verilmemesine rağmen gerçekleştirilen yürüyüş sırasında polisle çatışma çıktı. Gözaltına alınan 15 kişiden 8'i tutuklandı.

6 Mayıs sabahı, Ankara'da bir ilk okulun öğrencileri öğretmenleriyle birlikte Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ın mezarlarını ziyaret ettiler. 3 devrimcinin mezarına kır çiçekleri bıraktılar. Vali ilk okul öğretmenine hemen daha o gün işten el çektirdi.

5 Mayıs gecesi, Ankara'da ODTÜ öğrencileri sabaha kadar devrim ateşi yaktılar ve nöbet tuttular. 3 devrimcinin idama gittiği saatlerde saygı duruşunda bulundular. Binlerce öğrenci, sabah düzenledikleri forumda boykot kararı aldılar. Bir Amerikan bayrağını yaktılar.

Istanbul'da binlerce devrimci öğrencinin katıldıkları bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe katılan öğrenciler daha sonra Maçka Maden Fakültesinde düzenledikleri bir forumla üç yiğit devrimciyi andılar.

Karadeniz Teknik Üniversitesi, Ankara ve Hacettepe Üniversitesi öğrencileri de Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ı anmak için forumlar, yürüyüşler düzenlediler.

Sağmalcılar cezaevinde tutuklular 6 Mayıs'ta 1 günlük açlık grevi yaptılar.

Diyarbakır cezaevi tutukluları da düzenledikleri bir toplantıyla Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan yoldaşları andılar.

3 devrimcinin resimleri olan afişler, pullar bir çok ilin duvarlarına asıldı, yapıştırıldı. Bir çok köy halkı Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in resimleri bulunan afişlerle köylerini donattılar. Afiş asıldığı gerekçesiyle Amasya'da köylülerin evleri basıldı.

6 Mayıs 1972, üç devrimcinin, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın; faşist generallerin gözü dönmüş vahşetine meydan okudukları bir gündü.

6 Mayıs 1972, idama giden üç devrimci için bütün bir halkın tek bir yürek gibi ölüp ölüp dirildiği bir gündü.

6 Mayıs 1972, halka bağlılığın, halkı sevmenin ve fedakârlığın bayraklaştığı bir gündü.

De.sa.6'da

HALKIN KURTULUŞU'nu YAŞATALIM

GAZETEMİZ ÇIKIŞINDAN BU YANA SÜREKLİ POLİS BASKISINA HEDEF OLMAKTADIR. GAZETENİN ÇIKIŞINI ENGELLEMEK İÇİN BİRİNCİ SAYIDA BAŞLAYAN POLİS BASKISI SON SAYILARDA GİDEREK YOĞUNLAŞMIŞTIR.

9. SAYIDA GAZETEMİZ İDAREHANESİ BASILARAK, GAZETEMİZİN SAHİBİ Z. GÜMÜŞEL VE ÇALIŞANLAR GÖZALTINA ALINMIŞTIR. ZEKİ GÜMÜŞEL D.G.M. TARAFINDAN TUTUKLANMIŞTIR. DAHA SONRA İSE GAZETEMİZİN SAHİBİNİN EŞİ AYTEN GÜMÜŞEL VE GAZETE BÜROSU GÖREVLİ MEMURLARI MEHMET ALİ ER VE MEHMET ŞANCI TUTUKLANMIŞTIR.

BÜTÜN BU BASKILAR VE POLİSİN GAZETE DAHA DAĞITILMADAN EL KOYMASI NEDENİYLE, 9. VE 10. SAYILAR İKİ KERE BASILMIŞTIR. POLİS SÜREKLİ OLARAK BİR ÇOK ŞEHİRDE GAZETE SATIŞA ÇIKMADAN EL KOYMAKTA, BÖYLECE SATIŞI ENGELLENMEKTEDİR. BÜTÜN BU NEDENLERLE, HALKIN DESTEĞİ VE YARDIMI İLE ÇIKAN GAZETENİZ "HALKIN KURTULUŞU", BÜYÜK MADDİ SORUNLARLA KARŞI KARŞIYADIR.

"HALKIN KURTULUŞU"NUN YAŞAMASINI İSTEYEN BÜTÜN OKUYUCULAR:

1. POLİSİN BASKISINI KIRMAK İÇİN, GAZETEYE SAHİP ÇIKALIM. GAZETELERİMİZİ DAHA ÇOK VE MÜMKÜN OLDUĞU KADAR TOPLU SATALIM.

2. BİLİNDİĞİ GİBİ DAĞITIM ŞİRKETLERİ GAZETEMİZİ DAĞITMAMAKTADIR. HER ŞEHİRDE DAĞITIMI DEVRİMCİLER YAPMAKTADIR. DAĞITIMDA DAHA TİTİZ DAVRANALIM. VE MÜMKÜN OLDUĞU KADAR BAYİLERE DE VERELİM.

3. GEREK BAYİLERE VERİLEN, GEREKSE ELDEN SATILAN GAZETELERİN PARASINI MUNTAZAM OLARAK VE EN KISA ZAMANDA GAZETEMİZ ADRESİNE (P.K.1107) POSTA HAVALESİ İLE GÖNDERELİM.

4. GAZETEMİZİ YAŞATMAK İÇİN ÇEVREMİZDE ABONE VE BAĞIŞ KAMPANYASI AÇALIM. TOPLANAN BAĞIŞLARI HERHANGİ BİR POSTANEDEN, POSTA ÇEKİ NO: 20098728'E YATIRABİLİRSİNİZ.

HALKIN GAZETESİ, HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEYECEKTİR.

HALKIN KURTULUŞU
Halkın Gazetesi

DEVRİMCİ PROLETARYANIN 1 MAYIS GÖSTERİSİNDEN ÇIKARDIĞI DERSLER

HÜKÜMET İSTİFA!
KATİL İKTİDAR! KATİL TÜRKEŞ!
KAHROLSUN FAŞİZM!
BAĞIMSIZ TÜRKİYE!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

İşte 1 Mayıs'da, işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele gününde Türkiye işçi sınıfının haykırdığı sloganlar bunlardı.

İstanbul'un büyük caddelerinde, Taksim alanında kenetlenen işçi sınıfının bir gök gürlemesini andıran sesi, ülkemizin dört bir yanında yankılandı.

52 yıldır süren yasağa rağmen gerçekleştirilen I Mayıs yürüyüş ve mitinginde, işçi sınıfı muazzam gücünü ve mücadele azmini ortaya koydu.

İşçilerin sık sık tekrarladığı "Hükümet İstifa", "Katil İktidar" sloganları faşizme karşı duyulan nefreti ifade ediyordu. "İşçiler Elele, Genel Greve" sloganı ile işçi sınıfı, faşist MC iktidarının alaşağı edilmesi için günümüzün belki de en geçerli mücadele biçimini, "Genel Siyasi Grev"i dile getiriyordu.

I Mayıs gösterilerinden alınması gereken pek çok ders, öğrenilmesi gereken pek çok şey var. Bunların başlıcalarını şöyle sıralayabiliriz.

Öncelikle I Mayıs gösterisi, uzun yıllardır ayrı ayrı yürüyen işçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareketin birleşmeye başladığını açıklıkla ortaya koydu: Artık ülkemizde sosyalizm, sadece aydınlar arasında konuşulan, tartışılan, dergilerde yazılan bir mesele olmaktan çıkıyor, sömürücülere karşı mücadelede işçi sınıfının elinde bir silah haline geliyor. Gösteride öne sürülen talepler, atılan sloganlar, taşınan pankartlar ve gittikçe artan sayıda işçi ve emekçinin sosyalizme duyduğu büyük sempati bunun en açık göstergesidir. İşçi sınıfının önemli bir bölümü kurtuluşun sosyalizmle gerçekleşeceğini kavramaya başladı. Ama gösterilerinde

De.sa.6'da

Halkın Sesi'nin Çağrısı Ciddiyetsiz Sorumsuz ve Fırsatçı Bir Tavrın İfadesidir

Halkın Sesi'nin 55. sayısında, HALKIN KURTULUŞU ve Militan Gençlik Dergilerine birleşme çağrısı yayınlandı. Bu çağrı, ciddi olmayan, sorumsuz ve fırsatçı bir tavrın ifadesidir.

Devrimcilerin birliği son derece ciddi ve sorumluluğu olan bir sorundur. Bunun gerçekleşmesi için herşeyden önce siyasetteki ayrılık ve birlik noktalarının tespiti gerekir. Birlik yolunda somut adımlar atılabilmesi için şüphesiz ki tek başına, bu tespit de yeterli olmayacaktır. Birlik; birlik için duyulan arzunun hayata geçirilmesi, gelişen sınıf mücadelesi içinde bu konuda somut adımlar atılması, arzulu davranılması, ile mümkündür.

Halkın Sesi ise, birlik ve ayrılık noktalarının tesbiti için yeterli çaba harcamadan, birlik arzusunu hayata geçirmek için hiç bir girişimde bulunmadan, bu son derece önemli sorunu "gazeteye ilân vererek" çözme girişiminde bulunuyor. Gazetemiz böylesine, hiç bir ilke tesbit edilmeden, 'herşeye rağmen birlik' çağrısını, ciddiyetsiz ve sorumsuz olmaktan öte fırsatçı bir tavır olarak değerlendiriyor.

Devrimcilerin birliği gündemdedir. Ve bunun öneminin bilincinde olan devrimciler tarafından bu sorun gerekli ciddiyetle ve sorumlulukla ele alınarak, ilkeli ve sağlam temeller üstünde bir birlik için çaba harcanmaktadır. Bu çabalar sürerken bunların, dışında kalan Halkın Sesi, 'gazeteye ilan vererek' birlik çağrısı yap-

De.sa.6'da

TEKZİP

Gazetemizin 9. sayısında yer alan Akçadağ kazası ile ilgili bir haberde Karapınar Sağlık Ocağı Sekreteri Hasan Şahin'den "MİT ajanı" olarak bahsedilmiştir.

Hasan Şahin, "Mit Ajanı" sıfatının halk nazarında küçük düşürücü bir sıfat, bir hakaret olduğunu düşünerek mahkeme eliyle bir tekzip yollamıştır, yayınlıyoruz.

29.Mart.1976 tarih ve 9 sayılı gazetenizin I. sayfasının 6. sütününda ve 6. sayfanın 4. ve 5. sütunlarında "Akçadağ'ın yurtsever halkı ve köylüleri" diye başlayan bölümde şahsıma karşı bir takım isnatlar yapılmıştır. Fakat bu tür işlerle yakından ve uzaktan hiç bir ilgim olmadığını tekzip ederim.

HASAN ŞAHİN
KARAPINAR SAĞLIK OCAĞI SEKRETERİ

DEVRİMCİ YOLDAŞLARINA OLAN BAĞLILIĞI İÇİN CAN VEREN

NİYAZİ YILDIZHAN'I ANIYORUZ

Devrimci yoldaşlarını kurtarmak için mücadele ederken katledilen NİYAZİ YILDIZHAN'ı anıyoruz.

Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencisi olan Niyazi Yıldızhan kardeşimiz, 12 Mart'ın kanlı faşistlerinin idama mahkum ettiği halkımızın yiğit evlatları Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ı kurtarmak için giriştiği yiğit bir eylemde 4 Mayıs 1972 günü askerler tarafından kurşuna dizilerek şehit edildi.

Niyazi arkadaş; idamlara iki gün kala Deniz, Hüseyin ve Yusuf'un hayatını kurtarmak için Jandarma Genel Komutanı Kemalettin Eken'i bir grup arkadaşıyla birlikte kaçırmak istedi. Bu olay başarısızlığa uğradı. Olay yerine çok sayıda polis ve askeri birlik getirildi. Kaçamayarak bir eve sığınan Niyazi Yıldızhan, teslim olduktan sonra kurşun yağmuruna tutularak öldürüldü.

Niyazi arkadaş, faşist saldırılara karşı her zaman öğrenci kitlelerinin önünde mücadele etti. Bütün anti-emperyalist ve anti-faşist gösterilerde yer aldı. İşçilerin ve köylülerin mücadelelerine bir devrimci genç olarak elinden geldiğince katılmaya çalıştı. O, devrimci yoldaşlarına olan bağlılığı için can verdi.

A.Ü. Hukuk Fakültesi öğrencileri 4 Mayıs günü düzenledikleri forumda Niyazi Yıldızhan'ı andılar. Niyazi'nin devrimci kişiliğini, yiğitliğini anlatan konuşmalar yapıp devrimci şiirler ve marşlar söylediler.

Anısı mücadelemize ışık tutsun.

HO Şİ MİN'in Vasiyeti Gerçekleşti:

Güney ve Kuzey Vietnam BİRLEŞİYOR

"Zorluklar ve yoksunluklar ne olursa olsun halkımızın yeneceği kaçınılmazdır. Amerikan emperyalistleri mutlaka çekilip gideceklerdir. Vatanımız yeniden birleşecektir hiç kuşkusuz. Kuzeyli ve Güneyli vatandaşlarımız hiç kuşkusuz aynı çatı altında toplanacaklardır....

Son dileğim, tüm partimizin, tüm halkımızın sıkıca birleşmeleri ve bütün güçleriyle birleşik, barışçı, bağımsız, demokratik ve mutlu bir Vietnam kurmak için çalışmaları ve gerektiği şekilde dünya devrimine katkıda bulunmalarıdır."

"SON MESAJ"
Hanoi, 10 Mayıs 1969
HO Şİ MİN

Vietnam halkının büyük önderi Ho Şi Min, ölümünden çok kısa bir süre önce halkına böyle sesleniyordu:

Vietnam halkının ABD emperyalizmini kesin yenilgiye uğratmasının üzerinden bir yıl geçti. 30 Nisan 1975 günü Vietnam halkı savaş alanlarındaki son zaferini kazandı. Güney Vietnam'ın başkentine Milli Kurtuluş Cephesinin bayrağı çekildi. Yiğit Vietnam halkı, Amerikan çizmelerinden kurtardığı Saygon'a yüce önderinin ismini verdi: Ho Şi Min..

Güney Vietnam halkının Amerikan saldırganlarından ve Van Tiyö gericikliğinden kurtulmasından bir sene sonra, bu gün Kuzey ve Güney Vietnam halkı büyük önderi Ho Şi Min in vaziyetine uygun olarak "Birleşik, barışçı, bağımsız, demokratik ve mutlu bir Vietnam kurmak için" hızla yürüyor.-

25 Nisan günü yapılan seçimlerde iki Vietnam'ın birleştirilmesi yolunu açacak olan meclisin üyeleri seçildi. Bu seçimler Vietnam'ın acı ve mücadele dolu tarihinde yeni bir başlangıç oldu. Bağımsızlığı uğruna yüz yıldır sömürgecilere, emperyalistlere karşı savaşan Vietnam halkı, Ho Şi Min'in vasiyeti, Vietnam'ın emekçi halkının isteği doğrultusunda -birleşik bir Vietnam için önemli bir adım attı.-

SÜPER GÜÇLER YENİLECEKTİR.

Vietnam'ın yiğit halkı ABD emperyalizminin korkunç silahlarına, büyük askeri ve ekonomik üstünlüğüne rağmen, onu savaş alanlarında yıkıp geçti. İkinci Dünya Savaşından bu yana dünya gericiliğinin bu güçlü ve yıkılmaz zannedilen kalesi, Vietnam'ın kahraman halkı karşısında kağıttan bir şato gibi yerle bir oldu. 200 milyonluk bir ülkenin napalmlarına, binlerce uçaklık filolarına, yüzbinlerce askerlik ordularına karşı küçük bir ülkenin halkı mücadeleye girmeye cesaret edecek zafere ulaştı.

Az nüfuslu küçük bir ülke olan Vietnam bütün dünya halklarının cesaret kaynağı oldu. Vietnam halkı süper güçlerin yenilmezliği efsanesini yıktı bu mücadele içindeki kararlılığı, fedakarlığı ile bütün ezilen ülkelerin halklarına örnek oldu. Yenilmez olan süper güçler değil halkın ve halk savaşının olduğunu gösterdi.

VİETNAM HALKININ ZAFERİ BÜTÜN DÜNYA HALKLARINA İKTİDARIN YOLUNU GÖSTERİYOR

Vietnam devrimi son 30 yılda ülkeyi işgal eden Fransız, Japon ve Amerikan saldırganlarına karşı halk savaşı çizgisini izleyerek gelişti. İkinci Emperyalist Savaştan sonra 1945 Ağustos Ayaklanması, Fransız emperyalistlerine karşı Dien Bien Fu zaferi Kuzey Vietnam'da devrimi perçinledi. Ama ülkenin güneyi 1954 den sonra ABD emperyalizminin bir sömürgesi olmaktan kurtulamadı. Fakat Vietnam halkı halk savaşı çizgisini izlemekte sebat etti. Vietnam halkının Amerikan saldırganlarına ve onun yerli kuklalarına karşı yılmaz bir kararlılıkla yürüttükleri mücadele sırasında revizyonist safsataları da yerle bir ettiler. Amerikan emperyalizmine ve yerli gericiliğe karşı yürütülen mücadelenin en kızgın döneminde Kruşçevci revizyonistleri bütün dünya halklarına olduğu gibi Vietnam halkına da "barış içinde geçiş" masalları anlatmaktaydı.

Kruşçev revizyonistleri Vietnam halkına ve bütün dünya halklarına ABD emperyalizmine karşı yürütülen silahlı mücadelelerin bir macera olduğunu söylediler. Nükleer silahla-

De.sa.6'da-

Vietnam devrimi emperyalist saldırganlara karşı "halk savaşı" çizgisini izleyerek gelişti.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN EN KARARLI VE TUTARLI SAVAŞÇISI İŞÇİ SINIFIDIR

teori yolumuzu aydınlatıyor

Ülkemizin en büyük sanayi kenti olan İstanbul'da 1 Mayıs yürüyüş ve mitingi, işçi sınıfının gücünü sergileyen muazzam bir gösteriydi.

1 Mayıs mitingi, sendika ve grev hakkının yasalaşması için yapılan 200 bin işçinin katıldığı Saraçhane Mitingi ve daha sonra yasalaşan bu aynı hakların fiilen ortadan kaldırılmasını isteyen hakim sınıflara karşı işçi sınıfının şiddetli tepkisini gösteren 16 Haziran Şanlı İşçi Direnişinden sonraki üçüncü büyük kitle gösterisiydi.

Bu gösteri, tırmanışın her geçen gün hızlandıran faşizmin nasıl yenilgiye uğratılacağını, sınıf mücadelesinin dışında, kendi ıssız köşelerinde düşünen -ama sadece düşünen- küçük burjuvalara proletaryanın cevabıydı.

İşçi sınıfının bu büyük gösterileri, Türkiye halkına sömürü ve zulümden kurtulmak, faşizmi altetmek, bağımsızlığı ve demokrasiyi kazanmak, sosyalizme ve sınıfsız topluma varmak uğruna mücadele de başka hiç bir sınıfın değil, sadece proletaryanın önderlik edebileceğinin filiz halinde de olsa izlerini taşıyordu.

Ülkemizde proletarya, sadece sosyalist devrime değil demokratik devrime de, antifaşist mücadeleye de önderlik etme yeteneğine sahip tek sınıftır. Bu sadece bizim ülkemiz için değil, emperyalizm çağında en gerileri de dahil olmak üzere dünyanın bütün ülkeleri için geçerlidir. Çünkü emperyalizm çağına girildiğinde burjuvazi, eskiden kendisinde devrimcilik adına ne varsa hepsini yitirmiştir.

Emperyalist ülkelerde burjuvaziyi, yarı sömürge ülkelerde emperyalizmi ve işbirlikçi hakim sınıfları alaşağı etme görevini yerine getirebilecek güç ve imkana, ekonomik varlık şartları bakımından, sadece proletarya sahiptir. Çünkü, kapitalizm geliştikçe diğer emekçi sınıflar, küçük burjuva tabakalar ve köylülük parçalanıp dağıldığı halde, proletarya gittikçe büyüyen kitleler halinde biraraya gelirler. Üretimin gittikçe azalan ellerde çok daha yoğun bir şekilde toplanması ve merkezileşmesi bu olguyu daha da hızlandırır. İşçiler en modern tekniğin ve makinaların kullanıldığı dev işletmelerde binlerle, onbinlerle biraraya gelirler. Bu durum, işçi sınıfına kolayca örgütlenebilme ve disipline olabilme gibi başka hiç bir sınıfta olmayan özellikler kazandırır. Buna karşılık küçük burjuvalar ve emekçi köylüler, nispeten gelişmiş de olsa, gerilikten kurtulamayan teknikleriyle başbaşa ve tek başlarınadırlar. Belirli ve ortak bir amaç için biraraya gelip örgütlenmelerine -eğer işçi sınıfı önderlik etmezse- hemen hemen imkan yoktur.

İşçilerin yaşamlarını sürdürebilmesi için ücret karşılığı sattıkları işgüçlerinden başka hiç bir şeyleri yoktur Yani, üretim araçları üzerinde onların özel mülkiyeti yoktur. Oysa diğer emekçi sınıf ve tabakalar, köylüler ve küçük-burjuvalar sınırlı da olsa üretim aracı sahibidirler. Onlar bir yandan emekçi, bir yandan da mülk sahibidirler.

Bu yüzden, gelişen kapitalizm tarafından yıkıma ve yoksulluğa sürüklenmelerine ve çıkarları hakim sınıflarla çelişmesine rağmen, devrimci mücadelede her zaman kararsız ve sallantılı durumdadırlar. Mülk sahibi olmaları burjuvaziye, emekçi ve sömürülen tabakalar olmaları ise proleterlere yaklaştırır onları. Bu yüzden bütünlüklü bir dünya görüşleri hiç bir zaman olmaz

Gerek zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri olmaması, gerek her gün en ileri teknikle yüzyüze olmaları ve gerekse ekonominin can damarları olan büyük sanayi ve tarım işletmelerinde bir arada ve yoğun olarak bulunmaları -başka hiç bir sınıfta olmayan bu şartlar- proletaryanın devrimin öncüsü olabilmesinin maddi şartlarını meydana getirir. Bunun sonucu proletarya, burjuvazinin çoğunlukla proleterlerden, daha çok sömürüp ezdiği ve kurtuluşları için bağımsız bir mücadeleye yeteneksiz olan bütün çalışan ve sömürülen yığınların yol göstericisi olmaya yetenekli tek sınıftır."

Her ülkede proletaryanın, gücü nüfusun tümüne olan oranından daha fazladır. Bunun sebebi, proletaryanın iktisadi bakımdan bütün kapitalist iktisadi sistemin merkezine ve sinir sistemine hakim oluşu ve hatta kapitalizmde proletaryanın iktisadi ve siyasi bakımdan, emekçilerin ezici çoğunluğunun gerçek çıkarlarını dile getirişidir." (Lenin) Proletarya, kendisi ile birlikte bütün insanlığı da kurtaracaktır.

FAŞİZMİN KESİN OLARAK YENİLGİYE UĞRATILMASI BİR DEVRİM MESELESİDİR VE BU DEVRİME ANCAK İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİK EDEBİLİR.

Faşizmin kesin olarak yenilgiye uğratılması bir devrim meselesidir. Ancak bütün ezilen ve sömürülen kitlelerin mücadelelerinin zaferi ile; hakim sınıflar diktatörlüğünün yıkılarak yerine işçilerin ve köylülerin devrimci demokratik iktidarının kurulmasıyla bu mümkün olabilir Bu mevcut sosyo-ekonomik yapı bir devrimle yıkılmadan faşizmin kesin olarak altedilmesini düşünmek -eğer bu bir ihanet değilse- safdilliklerin en büyüğüdür. Faşizmin dayandığı sosyal sınıfların ve güçlerin egemenliğine son verilmeden faşizmin ve faşizm tehlikesinin ortadan kalkması mümkün değildir. Çünkü onun kökleri, toplumumuzun yarı-sömürge ve geri kapitalist yapısındadır. Ve bu kökleri ancak bir devrim söküp atabilir. Ve bu devrime sadece ve ancak proletarya önderlik edebilir. Çünkü işçi sınıfı, siyasal iktidarı müttefiki olan köylülük ve diğer emekçi sınıflarla birlikte ele geçirmeyi ve kesintisiz bir şekilde sosyalist toplumu kurma işine girişmeyi, "mülksüzleştirenleri mülk süzleştirmeyi" amaçlamaktadır

Nasıl kapitalist sömürü ve yağmadan zarar gören tek sınıf proletarya değilse, aynı şekilde faşizmin baskı ve terörünün tek hedefi de proletarya değildir. Şüphesiz faşizmin esas amacı proletaryanın sınıf örgütlerinin ezilmesi, devrimci proleter öncünün maddi olarak yokedilmesi. bir terör rejimi altında işçi sınıfının en küçük kıpırdanışının bile bastırılmasıdır. Ama faşizm sadece proletarya değil, aynı zamanda emekçi köylülere, şehir küçük burjuvazisine, aydınlara, gençlere ve hatta orta burjuva unsurlarına karşı da şiddetle saldırır. Bundan dolayı, bütün bu sınıf ve tabakalar da faşizme karşı mücadeleye atılırlar. Anti-faşist mücadelenin zafer kazanabilmesi için, çıkarları faşizm ile çelişen tüm sınıf ve tabakaların tek bir cephede toplanması gerekir. Yukarıda sıraladığımız, nedenlerden dolayı, bağımsız bir mücadeleye girişmekte yeteneksiz olan proletarya dışındaki sınıflar, böyle bir cephenin örgütleyicisi ve motoru olmazlar. Faşizme karşı olan milyonlarca emekçiyi, ancak proletarya kendi etrafında ve tek bir cephede toplayabilir.

Anti-faşist halk cephesinde yer alabilecek diğer sınıf ve tabakalar faşizme karşı mücadelede kararsızlık ve yalpalama göstermelerine, zaman zaman faşizmle uzlaşmalarına karşılık, proletarya sonuna kadar kararlı ve tutarlı tek sınıftır. O, faşizme karşı mücadeleyi, sosyal devrim mücadelesinin bir parçası olarak görür. İşçi sınıfının güçlü birliği ve kararlı mücadelesi, emekçi halkın diğer kesimleri üzerinde köylüler, şehir küçük-burjuvazisi, aydınlar v.b. üzerinde son derece ilerletici ve olumlu bir etki sağlar. Bu sınıf, ve tabakalar, işçi sınıfının sarsılmaz mücadelesinin etkisi altında kararsızlıklardan kurtularak anti-faşist mücadele saflarına, devrim saflarına yönelirler. Öte yandan, faşizme karşı mücadeleyi sadece kendi güçlerine dayanarak, kazanamayacağını bilen proletarya, diğer emekçi sınıflarla sıkı bir ittifak kurmayı amaçlamaktadır. Proletaryanın faşizme karşı mücadelede en yakın müttefiki çoğunluğunu yoksulların teşkil ettiği, köylülerdir. İşçi-köylü ittifakı halk cephesinin temelini oluşturur. Proletarya, kendi talep ve amaçları yanında ezilen ve sömürülen diğer sınıf ve tabakaların bütün somut taleplerini de savunarak onları kendi bayrağı altında toplar.

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİK ROLÜNÜ PARTİSİ ARACILIĞIYLA YERİNE GETİREBİLİR.

İşçi sınıfı, bütün çalışan halkı tek bir cephede toplamak ve onlara önderlik edebilmek görevini ne aracılığıyla yerine getirebilir? Bu görev, işçi sınıfının en yüksek örgütlenme biçimi olan parti aracılığıyla başarılabilir. Parti, işçi sınıfının üretimde işgal ettiği yer bakımından sahip olduğu bütün halkın öncüsü olabilme yeteneğinin somut gerçeklik haline gelebilmesinin biricik aracıdır. Partinin önder rolü olmadan işçi sınıfının öncülüğü ve tarihi rolünden söz etmek kelimenin gerçek anlamıyla havanda su dövmektir.

Bugün ülkemizde, kendisine işçi sınıfı partisi adına veren 5-6 örgüt var. Ama bunlar dan hiç birisi proletaryanın, gerçek çıkarlarını, kısa ve uzun vadeli devrimci amaçlarını savunmuyorlar. Bunları savunabilecek ve bu amaçların gerçekleşmesi uğruna geniş halk yığınları korkusuzca mücadeleye seferber ederek öncü rolünü yerine getirebilecek, örgüt, işçi sınıfının kurtuluş yolunu aydınlatan marksizm-leninizmin ilkeleri üzerinde yükselen bir örgüt olabilir.

Revizyonistler, proletaryanın devrimci partisinin gereğini bir yana atarak işçi sınıfının önderliğinden söz ediyorlar. Gerçekte onlar proletaryaya değil, burjuvaziye hizmet ediyorlar. Bilinçsiz ve örgütsüz işçilerin çoğunluğu oluşturduğu yığınlara her yerde "işçiyiz güçlüyüz devrimlerde öncüyüz" sloganını attırarak bir yandan işçi dalkavukluğu yapıyorlar, bir yandan da henüz sınıf bilincine ulaşamamış kitleleri, "devrimlerde öncüyüz", dedirterek, önderliğin gerçek anlamını ve gereğini unutturmaya çalışıyorlar. Şu veya bu biçimleriyle bu, bütün oportünistlerin temel ve tipik bir davranışıdı. Önder rolü, şekilsiz ve bilinçsiz işçi yığınlarıyla değil, ancak bir parti aracılığıyla gerçekleşebilir. Ve bu öncü örgüt, "ben öncüyüm" diye, bas bas bağırdığı için değil, kitlelerin mücadelelerini birleştirip, devrimin asıl amacına doğru, siyasi iktidarın ele geçirilmesi amacına yöneltmeyi başardığı için öncüdür. Ve bunu başardığı zaman da, tam bir ukala tavrıyla "devrimlerde öncüyüm" demeye hiç gerek duymayacaktır.

Başında da belirttiğimiz, gibi, 16 Haziran Şanlı İşçi Direnişi ve 1 Mayıs gösterileri, işçi sınıfının gücünü ortaya koyan tarihi olaylardır. Bunlar, faşizmin gerçekten mezarına gömülmesini isteyen,

De.sa.6'da

«Silahsızlanma» Yaygarası Neden Yapılıyor?

Devrimci proletaryanın görevi, iki süper güce ve gerici hakim sınıflara karşı devrimci halk güçlerinin silahlanmasını savunmak ve sağlamaktır.

Son yıllarda Sovyetler Birliği"nin bütün dünyada yürüttüğü siyasi propagandanın temel taşlarından birini "silahsızlanma" meselesi oluşturuyor. Ülkemizdeki revizyonistlerin yayın organlarında "silahsızlanma, ve silahsız, savaşsız bir dünya" sloganı baş yeri işgal ediyor.

Son 1 Mayıs mitinginde bile revizyonistlerin mitinge getirdikleri pankartların başında "silahsızlanma" ile ilgili sloganlar yer alıyordu. Sosyal emperyalistlerin ülkemizdeki beşinci kolları olan revizyonistlerin "silahsızlanma" üzerine, kopardıkları fırtına nedir? "Böyle bir propaganda kime hizmet etmektedir? 1 Mayıs işçi mitinginde dahi kürsüden iki dakikada bir "silahsızlanma konferansı toplanmalıdır" diye bağıran revizyonist kimin gözünü boyamak istiyor?

"Silahsızlanma" propagandasının iki süper güç tarafından yapıldığı herkes tarafından biliniyor. Özellikle bugünkü hegemonya alanlarının büyüyen gücüne orantılı, olarak değişmesi isteğinde bulunan ve bu isteği, ile saldırgan gücü oluşturan Sovyetler Birliği "silahsızlanma" fikrini yayma yolunda büyük çaba harcıyor. Rus sosyal emperyalistlerinin ajanları ise, bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de aynı fikri yaymak için uğraşıyorlar.

İki süper güç, silahsızlanma konusunda her gün laf etmelerine SALT ve Avrupa Güvenlik Konferansı gibi "uluslararası silahsızlanma anlaşmaları" imzalamalarına rağmen her gün çılgınca silahlanıyorlar.

İKİ SÜPER GÜÇ DURMADAN SİLAHLANIYOR

Kissinger Moskova'ya gidip Stratejik silahların ve füzelerin sınırlandırılması konusunda, bir anlaşma için Brejnev le görüşürken aynı dakikalarda Vaşington'da yeni tipte füzeler içinbütçede pay ayrılıyor. Silahsızlanma taraflısı olan ABD 1977 yılı için yeni savaş bütçesini % 9 arttırdı. Başkan Ford, deniz ve kara kuvvetleri ne daha yeni ve modern, savaş araçlarının kazandırılacağını söyledi. Bu yıl içinde üç nükleer denizaltı, üç uzaktan kumandalı füze atar, onbeş yeni uçak geliştirilecek Pentagon yetkilileri, bu yıl içinde yepyeni B-10 bombardıman uçağının ve uzun menzilli yeni füzelerin geliştirileceğini, ve yeni tipte silahların araştırılması için18 milyar doların ayrıldığını bildiriyorlar.

Diğer yandan Amerikan emperyalistleriyle vahşice bir rekabet içinde, olan Rus sosyal-emperyalistleri de boş durmuyorlar. Yeni silahlar için milyonlarca lira harcıyorlar. Uçak gemileri, ve nükleer denizaltılar, hızla imal ediliyor. Amerikan bütçesinin yarısı, kadar bütçeleri olmalarına rağmen, Rus sosyal emperyalistleri,. sovyet ekonomisini sürekli militaristleştirdiler. Bu nedenle ekonominin diğer dallarında bu yılkı durum yine kötü. Örneğin tarımda ülke halkının ihtiyaçları bu yıl da karşılanmadı.

AMAÇ: GÖZ BOYAMAK

İki süper güç biryandan silahsızlanma konusunda çokça konuşur, bu iş için hemen her gün bir uluslararası toplantı yaparken, diğer yandan sürekli silahlanıyorlar. İki süper güç, birbirinin omuzuna vurup "silahsızlanma" konusunda bol miktarda vaatte, bulunurken, aslında, saldırgan siyasetlerinden vazgeçmiyorlar. İki süper güçten her biri kendini tepeden tırnağa kadar silahlandırırken, diğerini silahsızlandırmak veya silahlanma faaliyetini durdurmak istiyor. Bütün bu karşılıklı ve sözde iyi niyetli faaliyetler ABD ve SSCB arasında var olan ve gün geçtikçe derinleşen vahşi rekabeti gösteriyor. Özellikle bu tip faaliyetin genellikle Rus Sosyal emperyalistlerinden, gelmesi, ama buna rağmen daha hızlı silahlanmaları bu gerçeği daha berrak bir biçimde gösteriyor.

İki süper güç de "silahsızlanma" konusunda yürüttükleri sahte propaganda ile bir yandan birbirlerini zayıflatmak isterken, diğer yandan dünya halklarının uyanıklığını azaltmak ve onları silahsızlandırmak istiyorlar. Dünya hegemon-

De.sa.6'da

İlerici Yurtsever Devrimci Basına Özgürlük

- HALKIMIZIN GAZETEMİZE VE DİĞER İLERİCİ, YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA YAPILAN BASKI VE SALDIRILARI PROTESTO KAMPANYASI DEVAM EDİYOR.

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE

Bizler, Adana Tekstil sanayii ve inşaat işçileriyiz.

Halkın Kurtuluşu gazetesine yapılan faşist baskıları kınar, tüm faşist uygulama ve baskıları protesto ederiz.

Gazetenin sahibi serbest bırakılsın.

Kahrolsun faşistler ve sosyal-faşistler

Yaşasın halkın kurtuluşu yolundaki devrimci mücadelemiz.

12 İMZA

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİ'NE

Yurdumuzdaki emperyalist sömürüyü, işbirlikçilerin soygunlarını, talanlarını, anti-demokratik baskıları ve faşizmin tırmanışını en açık şekilde teşhir ederek, halkımızın uyanmasına ışık tutan gazetemiz Halkın Kurlușu'na yapılan baskıları ve gazetemizin sahibi M.Zeki Gümüşel arkadaşın D.G.Mahkemesi tarafından tutuklanmasını, protesto ederiz.

Halkımızla omuz omuza yürüyeceğimiz ulusal demokratik halk devrimi yolunda başarılar dileriz.

ZİLELİ DEVRİMCİLER

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE

MC Hükümeti iş başına geldikten sonra bütün ilerici, devrimci, yurtsever basına karşı büyük bir kampanya açılmış ve dergiler, gazeteler, kitaplar toplatılmaya sorumlu müdür ve yardımcıları dövülerek, işkence edilerek, hapishanelere, gönderilmeye başlanmıştır. Bizim yani gerçek devrimcilerin gazetesi olan Halkın Kurtuluşu gazetesi de böyle bir faşist baskıyla 9 ve 10. sayıları gecikmeli olarak çıkmıştır.

Fakat şunu unutmayalım ki; bu baskı ve faşist uygulamalar Halkın Kurtuluşu gazetesini engelleyemiyecektir. Aksine daha güçlü ve azimli bir şekilde çalışmaya yöneltecektir.

Gazetemize sadece faşistler değil aynı zaman da revizyonistlerden de saldırı gelmekte ellerinden geldiğince satışını engellemeye çalışmaktadırlar. Fakat bu çabaları hiç bir zaman sonuç vermemiştir ve vermeyecektir.

YAŞASIN BAĞIMSIZ BLOKSUZ TÜRKİYE

VAKFIKEBİRLİ DEVRİMCİLER

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE, KARAR

Biz Almanya ve Türkiye'nin ilerici, devrimci kişileri ve kuruluşları olarak yaptığımız toplantıda dört Türkiye'liyurtsever hakkındaki sınırdışı edilme kararının kaldırılmasını ve talep ettikleri siyasi iltica hakkının kendilerine tanınmasını desteklemeye oybirliği ile karar aldık.

1- Faşist Cephe Hükümetinin ve onların faşist komando birlikleri nin kudurmuşçasına saldırıları son zamanlarda şiddetini en büyük boyutlara ulaştırmıştır. Sadece son bir kaç ay içinde kırk yurtsever devrimci arkadaşımız faşist komando birlikleri ve polis tarafından haince öldürülmüştür. Zindanlar yurtsever ve devrimciler le doludur. Bu arkadaşlarımız MİT ve polis tarafından haklarında hiç bir delil olmaksızın, kanuna göre en fazla 48 saat tutuklu bulundurulmaları gerekirken haftalar hatta aylar boyunca tutuklu bulundurulmakta ve insan hakları beyannamesi 14. ana maddesine aykırı olmasına rağmen en vahşi işkencelere maruz kalmaktadırlar.

2- Milliyetçi Cephenin faşist hükümeti Türkiye'deki demokratik ve yurtsever basına saldırılarını son zamanlarda şiddetlendirdi. HALKIN SESİ, HALKIN KURTULUŞU, GENÇLİK YILDIZI ve DEVRİMCİ GENÇLİK gibi antifaşist ve devrimci gazeteler son zamanlarda kanuna aykırı azgın baskılara uğradılar. Polis tarafından bürolarınasaldırıldı., sorumluları, işçi ve memurları hakkında tutuklama emri bulunmamasına rağmen tutuklandılar. Faşist MİT, savcılar ve Anayasa'ya aykırı D.G.Mahkemeleribu basın organlarını sudan bahanelerle "gizli örgütler" olarak damgaladılar. MC Hükümetinin faşist saldırıları o dereceye ulaştı ki, artık suçlamalarını saldırılarını Cumhuriyet, Vatan, Demokrat İzmir gibi demokratik gazetelere ve Bora, Tür-Da gibi yayınevlerine ve dağıtımcılara bile yöneltiyorlar.

Bizler hükümetin, büyük arazi sahiplerininve para babalarının faşist, tedbirlerini mahkum ediyor ve şunları talep ediyoruz.

YURTSEVER VE DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK
BÜTÜN SİYASİ TUTUKLULAR SERBEST BIRAKILSIN
TUTUKLULARA YAPILAN İŞKENCEYE SON
TÜRKİYELİ YURTSEVERLERİN KATLEDİLMESİNE SON
FAŞİZME ÖLÜM
BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE

Toplantıya katılanlar Türkiyeli ve Alman devrimci işçi ve öğrenciler Almanya Komünist Partisi (KPD) Nürnberg örgütü Almanya Komünist Partisi (Marksist-Leninist) (KPD ML) Nürnberg örgütü, Batı Almanya Komünist Birliğinin (KBW) Nürnbergde ki üyeleri.

HALKIN KURTULUŞU'NA KARDEŞLER,

24/Nisan/1976 gecesi Alman ve Türkiyeli ilerici, yurtsever, devrimciler olarak yaptığımız "faşizmi protesto forumu"nda aldığımız kararı sizlere iletiyoruz.

Amerikancı hakim sınıfların işçiler, köylüler, öğrenciler, memurlar Kürt ulusu ve diğer milliyetler üzerinde uyguladıkları faşist baskı ve zulmü, talan rüşvetve yolsuzlukları, tezgahladıkları kanlı cinayetleri, hapishanelerde, karakollarda, emniyette çocuklara, kadınlara, ilerici, yurtsever, devrimcilere yapılan insanlık dışı iğrenç baskı ve işkenceleri, yurtsever devrimci basına yapılan baskıları, gazetemiz Halkın Kurtuluşunun sahibi, M. Zeki Gümüşel'in, Aydınlık Dergisi Sahibi Doğan Yurdakul'un, Rızgari dergisi sorumlu müdürünün tutuklanmalarını, Halkın Kurtuluşu, Halkın Sesi,

De.sa.6'da

Haftalık Gazete
- Sahibi: M. Zeki GÜMÜŞEL
- Sorumlu Yazı İşleri Md.: Osman ARKIŞ
- Yönetim Yeri: Alayköşkü Cad. 12/302 Cağaloğlu-ISTANBUL
- Yazışma Adresi : P.K. 1107 Sirkeci-ISTANBUL
- Abone Şartları: Yurtiçi yıllık: 125.-TL.
  Altı aylık: 65.-TL.
  Yurtdışı yıllık: 200.-TL.
  Altı aylık: 100.-TL.
- İlan Şartları: Santimi 30.-TL.
- Dizgi: OLİMPİYAT IBM Dizgi Bürosu
- Baskı: Saygı Reklam ve Matbaacılık
- Ist. Dağıtım: Tür-Da
- Ank. Dağıtım: Fikri Niğiş
- Ege Dağıtım: Orhan Özşişman

HALKIN KURTULUŞU

KÖYLÜYE TOPRAK

- **TOPRAK AĞALARININ VE BÜYÜK TOPRAK SAHİPLERİNİN TOPRAKLARINA TAZMİNATSIZ OLARAK EL KONULMALIDIR!**
- **KÖYLÜLERİN TEFECİLERE VE BANKALARA OLAN BORÇLARI İPTAL EDİLMELİDİR!**

TÜRKİYE'DE TOPRAK DEVRİMİ HİÇBİR ZAMAN GERÇEKLEŞMEDİ

Türkiye emperyalizmin boyunduruğu altında geri bir tarım ülkesidir. Her yarı sömürge ülke gibi feodal ve yarı-feodal kalıntıların varlığını sürdürdüğü ülkemizde nüfusun büyük çoğunluğunu köylüler meydana getirmektedir. Esas olarak emperyalizmin ülkemize girmesiyle gelişmeye başlayan kapitalizm, feodalizmle içiçe girerek geri bir ekonomik yapıyı ortaya çıkarmıştır.

Ülkemizde burjuva demokratik devrimin hiç bir dönem toprak devriminin gerçekleşmesiyle tamamlanmamış olması bu geri yapının sürüp gitmesine imkan vermektedir. Tarımda gelişen kapitalizm doğal ekonomiyi parçalamasına, feodalizmi çözmesine rağmen bir yandan da bu tasfiyeyi geciktirmekte, feodalizmle kapitalizmin unsurlarının birbirinin içine girerek yaşamasını sağlamaktadır. Bu geri yapı ülke nüfusunun yüzde altmışından fazlasını oluşturan köylülere acılı bir yaşantı vermekte, onları sefalet içinde giderek mülksüzleştirmektedir. Milyonlarca köylü toprak ağaları, tefeci-tüccarların, emperyalist tekellerin, işbirlikçi tekelci kapitalizmin sömürü ve zulmü altında yaşamaktadır. Bugün köylü nüfusunun büyük bir kısmını toprağa hasret az topraklı veya topraksız köylüler meydana getirmektedir. Yıllardan beri yurdumuzun çeşitli yerlerinde toprak ağalarının ve büyük toprak sahiplerinin topraklarını işgal eden köylüler bu gerçeği göstermektedirler. Köylüler gerçekte yüzyıllardır süren bu sömürü ve zulüm düzenine başkaldırıyorlar.

Yoksul köylüler toprak ağalığının ortadan kalkmasını istiyorlar. Toprak ağaları yıllar önce zor yoluyla gaspettikleri toprakların yanında, tefecilik yoluyla borçlandırdıkları ve bu borcu ödeyemiyen köylülerin topraklarına el koyarak mülkiyetlerini genişletiyorlar. Toprak ağaları, ve büyük toprak sahipleri yoksul köylüleri angarya, ortakçılık, kiracılık ve ücretli işçilik yollarıyla da sömürüyorlar. Tarım alanındaki bu sömürü düzeninde kapitalist açgözlülükle feodal kamçı içiçe geçmiştir.

Kapitalizmin gelişmesi sonucu olarak ortakçı, yarıcı ve kiracı köylülerin büyük kısmı ağa topraklarından sürülüp çıkarılıyor. Bu köylülerin bir kısmı yarı-proleter olarak yine aynı topraklar üzerinde çalışıyor, büyük bir bölümü ise sefalet içinde şehirlere göçüyorlar.

İşte köylüler bu sömürü ve zulüm düzenine karşı toprak ağalarının ve büyük toprak sahiplerinin topraklarına tazminatsız olarak el konulmasını istiyorlar.

KÖYLÜLER TEFECİ VE BANKA SÖMÜRÜSÜ ALTINDA EZİLİYOR

Köylüler sadece topraksızlık nedeniyle yarıcılık, angarya ve kiracılık gibi yollarla değil, aynı zamanda tefecilik yoluyla da sömürülüyorlar. Tefecilik ülkemizde tarım alanında görülen en önemli sömürü biçimidir. Borçlandırma yoluyla Banka-toprak ağası-tefeci tüccar ittifakı köylülerin kanını emiyorlar. Bankaların tarım kredileri hiçbir zaman doğrudan köylülere verilmez. Ya da köylülere verilen banka kredisi çok az miktardadır. Bankalar kredilerinden nasibini alanlar hemen her zaman tefeci tüccarlar ve toprak ağalarıdır. Toprak ağalarına ve tefeci tüccarlara akan bu kredilerin bir kısmı büyük toprak sahipleri ve tüccarlar tarafından kendi işleri için kullanılır. Ama aynı zamanda bu kan emiciler bu kredilerin büyük bir bölümünü köylülere çok yüksek faizle vererek onları vahşice sömürürler. Ülkemizin bir çok yerinde tefecilerin yoksul köylülere verdikleri borçların faiz oranları % 50'den çoktur. Çoğu zaman bu faiz oranı birçok yerde % 100'ü bulur. Yoksul köylüler çoğunlukla kışı geçirmek, veya hastalık gibi bir ek harcama sonucu borçlanmak zorundadır. Borç karşılığı ya tarlasını ya da elindeki birkaç ufak üretim aracını ipotek altına sokan yoksul köylü borcun faizi altında giderek ezilir. Çok geçmeden yoksul köylünün tarlası toprak ağasının veya tefeci tüccarın eline geçer. Toprağını kaybeden köylü için ya ağanın yanında kiracı olmak ya da şehire göçetmekten başka yapacak iş kalmaz. İşte yoksul köylüler bu sömürü ve zulüm düzenine karşı bütün borçların iptalini istemektedir.

KÜÇÜK ÜRETİCİ KÖYLÜ HER GEÇEN YIL YOKSULLAŞIYOR

Ülkemizdeki köylülerin önemli bir bölümünü az topraklı küçük üretici köylüler meydana getiriyor. Küçük üretici köylüler kendi küçük toprağı üzerinde yetiştirdiği ürünü yok pahasına tefeci tüccara, emperyalist tekellere satmaktadırlar. Gelişen kapitalizm orta köylü diyebileceğimiz bu küçük üreticileri sürekli olarak yoksullaştırmakta, onları mülklerinden tecrit etmekte ve topraklarını elden çıkarmaya zorlamaktadır. Orta köylüler birçok yıl üretime devam etmek için borçlanmak zorunda kalmaktadırlar. Her yıl artan oranda borçlar ve faizle orta köylülerin ürünlerini yok pahasına daha tarladayken elden çıkarmalarına sebep olmaktadır. Tefeci tüccarlar orta köylüye verdikleri borç karşılığında ürünleri daha tohum halindeyken ipotek etmektedir. Orta köylülerin ipotek edecekleri ürünleri elden gidince sıra tarlaya ve diğer üretim araçlarına gelmekte ve bu durum çok acılı bir biçimde yoksullaşmayı ve mülksüzleşmeyi arkasından getirmektedir.

Ürünü tarlasında kaptırmayan ve bunun pazara getirme şansına sahip olan köylüler burada da tekellerin ve tefeci tüccarların zalim kanunlarıyla karşılaşırlar. Tütün, üzüm, çay, pamuk, pancar gibi ürünler tekel fiatıyla orta köylünün elinden çıkar. Tefeci tüccar emperyalist tekeller ve devlet tekelleri durmadan fiat düşürerek küçük üreticinin ürününü yok pahasına elinden alır.

Küçük üretici köylü için banka kredisi, ucuz gübre, ucuz üretim araçları almak da bir hayaldir. Banka kredileri, gübre, traktör v.s. gibi üretim araçları da ancak doğrudan büyük toprak sahiplerine ve toprak ağalarına nasip olan nimetlerdir. Orta köylüler bunlara ya hiç kavuşamaz ya da çok yüksek fiatlarla tefecilerin elinden almak zorunda kalır.

Ülkemizde köylüler toprak ağalarının, tefeci-tüccarın ve emperyalizmin sömürü ve zulmünden ancak demokratik devrimin zaferiyle kurtulabilir. Ancak işçilerin köylülerin bağımsız ve demokratik Türkiyesi onların dertlerini köklü bir biçimde halledebilir, sömürü ve zulmün acısını dindirebilir. Demokratik devrim ise ancak işçilerin-köylülerin güçlü kollarının eseri olacaktır.

"TOPRAK REFORMU" YALANI

Toprak reformu kanunu çıkalı üç yıl oluyor. Ama bu kanunun öngördüğü toprak dağıtımı hemen hemen hiç uygulanmadı. Sadece birkaç köyde göstermelik toprak dağıtımı ile iş geçiştirildi. Bir yandan toprakları dağıtılacak olan ağalara milyonlarca lira tazminat ödenirken, öte yandan üç yıldır tazminatı ödenmekte olan toprakların üzerinde ağaların ekim yapmasına imkan veriliyor.

Dağıtılacak denen topraklar üzerinde devlet tarafından gerçekleştirilen sulama gibi hizmetler de ağaların gelirinin artmasına yarıyor.

Üç yıldır sadece birkaç köyde gerçekleştirilen toprak reformunun bütün ülkede tamamlanmasını beklemek hayalden öte birşey değildir. Üç yılda üç köye toprak dağıtanlardan 40000 köye toprak dağıtmasını beklemek safdilliktir.

Zaten Cumhuriyet Tarihi de toprak reformu yalanlarıyla dolu değil midir? Urfa'nın Kerrik köyünden 75 yaşındaki Yasin Emmi bu gerçeği şöyle ifade ediyor: "75 yaşındayım...Senelerdir bekliyoruz. Ben daha genç iken bize toprak verileceği söyleniyordu. Ben ihtiyarladım hala toprak verilmedi, bu gidişle verileceği de yok."

Yarım asırdan daha fazla süredir burjuva-toprak ağası iktidarları fakir köylülerin toprağa olan hasretlerini toprak reformu vaatleriyle uyutmaya çalıştılar. Ama beş-on yılda bir tekrarlanan vaatler her seferinde ya bütünüyle boş çıktı ya da birkaç bin dönüm hazine arazisinin köylülere dağıtılmasıyla son buldu. Dağıtılan bu topraklar bile borçlandırma, ipotek veya zulümle tekrar toprak ağalarının veya büyük toprak sahiplerinin eline geçti.

Bugünkü göstermelik toprak reformu da diğerleri gibi sonuçlanacaktır Zaten kısa bir süre sonra toprak reformu alanı içinde olan Urfa'da toprakların satım yasağı bitecektir. Böylece toprak ağaları, topraklarının reform kapsamı içine giren bölümünü ya satacaklar ya da ailelelerinin fertlerine -çocuklarına, karılarına- hibe ederek topraklarının ellerinden çıkmasını önleyeceklerdir. Bu topraklar üzerinde yapılan milyonlarca liralık yol, sulama tesisleri gibi yatırımlarda böylece toprak ağalarının gelirlerini arttırmaktan öteye gitmeyecektir. Zaten bugünkü MC iktidarının toprak dağıtımını geciktirmesinin sebebi de satış ve hibe yasağının kalkacağı günün gelmesi içindir.

Toprak reformu yalanları köylülerin toprağa hasretlerini daha da arttırıyor. Bu yalanlar toprak meselesinin gerici iktidarların değil devrimci bir iktidarın yapabileceği bir iş olduğunu daha berrak bir biçimde gösteriyor, ayrıca yoksul köylüler, yüzyıllardır kendilerini sömüren kanlarını emen topraklarının karşılığı olarak tazminat ödemek istemiyorlar. Kendilerine verilecek bir parça toprak için bedel ödemek istemiyorlar.

Devrimci proletarya toprak için mücadele eden köylüleri kendi saflarına çağırıyor. Onlara toprak meselesinin çözümünün işçilerin-köylülerin demokratik iktidarı ile gerçekleşeceğini gösteriyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazi-toprak ağalığı ittifakından toprak meselesini çözmesini beklemenin boş bir hayal olduğunu söylüyor.

"KÖYLÜYE TOPRAK!"

Emiroğlu köylüleri haykırdı: "Toprak işleyenin"

TOPRAKLARIMIZI İSTİYORUZ

Buradan sizlere sesleniyorum. Bizler de elimize geçtikçe sizin gazetenizi okuyoruz ve gazetenizin bir talebesi olmaya çalışıyoruz. Çünkü gazeteniz ezilen halkın savunucusudur . Yurdun dört köşesinden, ezilen, sömürülen halktan haber alıp heryere açıklıyorsunuz.

Bizler Kahraman Maraş'ın Kocalar köyündeniz. Köyümüz 42 hane ve 42 hanenin 32 hanesi topraksızdır. Bir kısmı da az topraklıdır. İki-üç ağa bir taraftan kaba kuvvetle, diğer taraftan kadastroculara rüşvet yedirerek topraklarımıza el koymuşlar, 1958 ve 1962 kadastrolarında rüşvet yedirerek bizi topraklarımızdan çıkarmışlar, 80 dönümlük arazilerini 4 bin dönüm yapmışlar. Bunun tapusunu çıkarmışlar, 32 hanenin halkı bugün ağaların boyunduruğu altında yaşıyor . Köyümüzün arazisi çok geniş ama bize hiçbir hak tanımıyorlar. Bizler birleştik bir boş bağ yeri ektik. Ama bağın tapusunu bize vermiyorlar. Ağaların elinden toprakları almak istiyoruz. Ama ağalar rüşvet yedirip yine hakkımızı hasır altı ediyorlar. Geçen gün gelen memurlara birer kuruş vermişler. Onlarda gizlice çekip gitmişler. Derdimizi nasıl çözeceğiz?

KOCALAR KÖYÜNDEN
BİR GENÇ

HALKIN KURTULUŞU URFA KÖYLÜLERİ İLE KONUŞTU:

Toprak Reformu Bir Yutturmacadır

Burası Urfa. Toprak ağalığının ve aşiret ilişkilerinin halen hüküm sürdüğü diyar. Çukurova'da ırgatlık, ağaya uşaklık ve parababalarına sırt hammallığı yapan, sınırda can veren yoksulların diyarı...Harran Ovası, Suruç Ovası, Akçakale Ovası, Viranşehir'in verimli toprakları.

Senelerdir süren yutturmacalar, yaygaralar. DİBEK köyü (toprak dağıtılan ilk köy), Türkeş'in komandolarıyla, kurban, tören, nutuk, boy boy fotoğraflar, hepsi bu ...

İlk olarak Kerrik köyündeyiz. Köyde 7 kişi bulabildik, gençlerin kimi davara, kimi başka işlere gitmişti. Yasın Emmi, Hacı, Ali, Sofi ve diğerleri. Sofi çember sakallı, elinde 99'luk tesbih, gözleri fıldır fıldır dönen bu adam ağanın köydeki işbirlikçisi. Reform hakkında konuşulanları ağaya yetiştiriyormuş ve yoksulların köyden kovulmasına sebep oluyormuş. Köylüler kerpiç evlerde oturuyorlar. Beyaz taşla yapılmış iki katlı bir bina dikkati çekiyor. Köy ağasının yazlık evi.

HK: Bu köy kaç hane?

KÖYLÜLER: Köyümüz 15 hanedir.

HK: Tarlası olan var mı?

KÖYLÜLER: Hayır, hepsi ortakçılık yapar.

HK: Köyün sahibi kim, nerede oturur, bundan başka köyü var mı?

SOFİ: Köy, Salih Çandırcı'nın, kendisi Urfa'da oturur. Urfa'nın en zengin adamlarındandır. Apartmanları, dükkanları var. Bu civarda BAKACAK denen bir köyü daha var.

HK: Peki bu köy reforma giriyor mu? Köy kaç dönüm?

BİR KÖYLÜ: Bu köy reforma girmiyor. Tamamı 13 bin dönüm. Diğer köyü, Bakacak reforma giriyor.

HK: Toprak reformu konusunda ne düşünüyorsunuz?

YASIN EMMİ: 75 yaşındayım, 12 nüfusumuz var. Senelerdir bekliyoruz. Ben daha genç iken bize toprak verileceği söyleniyordu. Ben ihtiyarladım hala toprak verilmedi, bu gidişle verileceği de yok.

SOFİ: Allaha şükür, geçinip gidiyoruz. Kimin malı kime helaldir.

HK: Toprak senin olsa, kendin eksen, kendin biçsen daha iyi değil mi?

YASIN EMMİ: Elbetteki iyidir ama nerde, vermezler ki.

De.sa.6'da

Bir toprak dam içinde 10 kişi.

TEFECİ-TÜCCAR SÖMÜRÜSÜ HALKI EZİYOR

Köyümüzün, ülkemizin meselelerinden ayırd edilemeyecek olan bazı dertlerini gazetemiz HALKIN KURTULUŞU vasıtasıyla halkımıza duyurmak istiyoruz.

Yurdumuzda yaygın olan karaborsacılık köyümüzde de varlığını bütün hızıyla sürdürmektedir. Köyümüzde karaborsacılık çiğit, gübre satışlarında kendini göstermektedir. Tüccarlar fabrikadan 150 kuruşa aldıkları çiğiti peşin parayla kilosu 400 kuruştan satıyorlar. Eğer çiğitin parasını peşin ödeyemezsek ürünün tarladan kalkmasından sonra 500-600 kuruşa satıyorlar. Gübre ise tutturabildiklerine gitmektedir. Çiğitte olsun, gübrede olsun bizim elimize geçen malın fiatı normal fiatının 3-4 misli oluyor.

Bunun yanısıra köyümüzde üretilen sebze aracı-tefeciler tarafından ucuza kapatılmakta, alış fiatının en az üç-dört katına piyasada satılmaktadır. Köylümüz bu aracı ve tefecilere her yıl borçlu olduğundan ürettiğini daha tarlada bu kan emicilere satmak zorunda kalmaktadır. Çiğit ve gübreyi tüccardan borca alan köylü ürettiği pamuğu taban fiattan da düşük olarak tefeci-tüccara satmaktadır. Böylece bu aracılar oturdukları yerde çifte kazanç sağlıyorlar.

Evlerimizde beslediğimiz bir-iki inek veya koyundan aldığımız beş-on kilo sütle yoğurt yapıyoruz. Ama bunları da ancak ilçedeki tüccara 2 ençok 250 kuruşa satabiliyoruz. İlçede yoğurdun kilosu ise 5- 6 liraya satılıyor.

Köyümüzde yol-su-elektrik-sağlık ocağı yoktur. Köyümüzün bütün isteklerine rağmen bunlar yerine getirilmedi. Hepimiz yavaş yavaş kurtuluşun bütün işçilerin köylülerin birleşmesiyle gerçekleşeceğini anlamaya başladık.

MEZRAA KÖYÜ
DEVRİMCİLERİ
BİRECİK

EMİROĞLU KÖYLÜLERİ TOPRAK AĞASININ TOPRAKLARINI İŞGAL EDİP EKTİLER

KÖYLÜNÜN BİRİ TARLADA BİR YENGEÇ BULDU VE BUNU AĞAYA BENZETTİ.
YÜRÜYÜŞ SIRASINDA ORTA YAŞLI BİR KÖYLÜ AĞA TOPRAKLARINI PARMAĞIYLA GÖSTEREREK: "BURALAR KİMİN" DEDİ. KÖYLÜLER HEP BİR AĞIZDAN "BİZİM, BİZİM, BİZİM..." DİYE BAĞIRDILAR.

Kahramanmaraş'ın Pazarcık bucağına bağlı Emiroğlu köyünde 10 000 dönüm civarında toprağı olan Ağa Emiroğlu. Bu adam Kurtuluş Savaşı sırasında savaştan kaçmıştır. Savaştan sonra ise köylülerin kanları, canları pahasına emperyalistlere karşı savunarak kurtardıkları topraklara el koymuştur. Böyle elde ettiği topraklardan hepsi şimdi 10000 dönüm civarında. Köylüler bu toprakların 360 dönüm kadarını 25 Nisan 1976 günü işgal edip ekmişlerdir.

KÖYLÜLERİN BİRLİĞİ KARŞISINDA JANDARMALAR GELDİKLERİ GİBİ GİTTİLER

25 Nisan sabahın erken saatlerinde Emiroğlu köylüleri 360 dönüm toprağı işgal edip ekmeye başladılar. Ekilmemiş az bir toprak kalmışken bir cip (Jeep) dolusu Jandarma geldi. Başlarında Salmanıpak köylülerine işkence eden faşist Yüzbaşı Asım Çezmiş vardı.

İşgalciler Jandarmanın gelmesine rağmen geri kalan toprağı da ektiler. Köylüler hep birlikte devamlı olarak "Jandarma defolsun" sloganını attılar. Köylülerin birliği karşısında Jandarmalar geldikleri gibi gittiler. Daha sonra tarladan yola çıkıldı. Ön tarafta kadınlar ve çocuklar köye kadar slogan atarak yürüdüler. Yürüyüş sırasında köylüler "Yıkılsın ağalık, topraklar köylünün""Alevi-Sünni bir olsun, ağalar kahrolsun""İşçi-köylü el ele, demokratik devrimde""Ne amerika ne Rusya Bağımsız Türkiye","Milletler ÖzgürHalklar birlik Olmalı""Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" sloganlarını bağırdılar. Daha sonra köy meydanında toplanıldı. İki kişi konuşma yaptı. Konuşmacılar Toprak meselesi, Bağımsızlık meselesi, kadınlara yapılan baskılar, Faşist MC Hükümeti ve Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesini anlattılar. Köylüler, mücadelenin burada bitmediğini, yarın da Ahmet'lerin, Samkatipoğulları'nın, Başeri'le topraklarına sıranın geleceğini belirttiler.

TEFECİLER FASULYEMİZE TARLADA EL KOYDU

Bizler Malatya'nın , Doğanşehir kazasının Deyazı köylüleriyiz. Bizim köylerde çoğunlukla fasulye, kayısı, armut yetişir. Aracı ve tefeciler emekçi köylünün ürettiği, yetiştirdiği ürünü ucuz olarak alırlar. Tefeciler daha ürünler yetişmeden köylünün başına üşüşürler. Yoksulluk köylünün ciğerine işlemiş, mallarımızı ucuz fiatla satarız; çünkü ya bir tefeciye ya da bir aracıya borçluyuz. Bu satışlar değişik şekilde oluyor. Fasulyemiz yetişmeden aracıya satıyoruz. Fiatı belli olmadan, fasulye tarladayken borç ediyoruz. Fasulye kalkıyor. Yarı fiatına tefeci-tüccara vermek zorunda kalıyoruz. Hem de daha evvel aldığımız ana parayı ödemek şartı ile. Bizler fasulyeyi 6 7 liraya satıyoruz. Fakat mahsul bizim elimizden çıktımı tamam. O zaman iş değişiyor. Bildiğimiz kadar dışarda fasulyenin kilosu 15-18 lira arası. Hatta daha yüksek fiatla satılmaya başlıyor Çünkü mahsul onu yaratanın elinden çıkıp, tüccarın, vurguncunun, tefecinin eline geçmiştir. Çok dertlerimiz var. Bu dert

De.sa.6'da

HALKIN KURTULUŞU Lebbana Köylüleriyle Konuştu

HK: Köyünüz hakkında genel bilgi verir misiniz?

- Hazine toprağında oturuyoruz, çöl köyü 100 hane - 12 hane var. Çoğu burada değil, dışarda oturuyorlar.

HK: Kaç yıldan beri köye yerleştiniz, Nereden geldiniz, sizden önce burada kimler vardı?

- 1961-1962 yılından beri yerleşmeye başladık, oturduğumuz toprak hazine malı olduğu için bizden önce toprak bir iki kişinin elinde idi, şimdi onlar terk edip gittiler. Köye yerleştiğimiz zaman Viranşehir'de, ağalar arabalarla adam getiriyor bizleri bu toprağa yerleştirmemek için. Ama bizim birlik ve beraber olmamız ağa ve adamlarını mağlup etti.

Çoğumuz Mardin'in köylerinden gelmişiz. Orada arazimiz, taşlı, dağ olduğu için buralara geldik.

HK: Elinizdeki arazi tapulu mu? Aile başına kaç dönüm arazi var? Sulu arazi var mı?

- Arazi tapusuz, çoğu tapusuz sürüyor. Hazine malı olduğu için tapusuz. Kimi aileler 160 dönüm araziye sahip. Fakir, kimsesi olmayanlar ise 115 dönüm araziye sahiptir. Sulu arizi yok, içecek su bulamıyoruz da sulu arazi mi olsun.

HK: Köyünüzde dışarı çalışmaya gidenlervar mı?

- Köyün hemen hemen hepsi çalışmaya gidiyor. Kimi çoluğu çocuğuyla Adana'ya pamuk tarlalarına Kimi, İzmir, Konya, Karaköse, gibi şehirlere gider, üç-dört ay çalışır biriktirdiğimiz parayla 8-9 ay geçinmeye bakarız. Çocuklarımızı 3-4 ay burada bırakırız, onlar bu sıcakta susuzluktan, açlıktan bizlerin yolunu beklerler.

HK: Tapulama kaç yıldır başlamış, Reform hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Bir iki tarlanın dışında tarlaların çoğu tapusuz. 1955 yılında tevziyat zamanında, biz bu köyde oturduğumuz halde uzak köylerde bize arazi verildi, biz de köyümüzü bırakıp gitmedik. Çoğu topraksız 1955 yılından beri toprak bekliyor. Zenginler işin başında oldukları için hiç ümit etmiyoruz, dağıtım olsun. Çünkü ağalar memurları rüşvetle, dolandırıcılıkla ,

De.sa.6'da

KARTAL EĞE SANAYİ İŞÇİLERİ LOKAVTA KARŞI DİRENİYOR!

İŞÇİLER MÜCADELELERİNİN GEÇMİŞİNİ VE BUGÜNÜNÜ ANLATTILAR: " PATRONUN 6 AY YETECEK STOKU VARMIŞ, BİZİM DE 16 AY VE HATTA DAHA FAZLA DİRENECEK GÜCÜMÜZ VAR"

Ege Sanayii işyerinde 300 işçi çalışır. Hergün 300 işçinin alınteri, el emeği ve göznuru döktüğü bu fabrikada da her fabrikadaki baskı ve sömürü yıllardır sürmektedir. Uyguladığı yoğun sömürü ile patron aşırı karlar sağlamaktadır. Türkiye'de eğe üretiminde tek fabrika olduğundan, hem ülke içi eğe ihtiyacını karşılamakta, hem de yurt dışına ihraç etmektedir. Fabrikanın sağladığı aşırı kârlar, işveren sendikası MES'in dergisinde de açıkça ifade edilmektedir.

Kapitalizmin bütün çelişkileri, haksızlıkları bu fabrikada apaçıktır . Baskı ve sömürüyü, haksızlıkları anlatmak için sayfalar gerek. Bir avuç azınlığın mutluluğunun milyonlarca emekçinin sefaleti üzerine yükseldiği bu düzen yıkılmadan da bunlardan kurtulmak mümkün değil.

"MÜCADELEMİZİ NE PATRON, NE SARI SENDİKACILAR, NE DE POLİS BASTIRAMADI"

Bir işçi arkadaş 1969 daki topluca işten çıkarma olayını şöyle anlatıyor:

"1969'da Tek-Met- İş Sendikası'nın yetkili olduğu bir dönemde Tek-Met İş'in sarı yüzünü gören ve yetkili olduğu fabrikada yaptığı tek şeyin işçileri patrona satmak, işçi sınıfının mücadelesini engellemek, kısacası patron uşaklığı yapmak olduğunu anlayan işçi arkadaslarımızla Tek-Met-İş'den istifa edip Maden-İş'e kaydolduk. Hemen hemen bütün işçilerin birliği sağlanmıştı. Maden-İş'in yetkili olduğunun resmen kabul edilmesi için Tek-Met- İş ile yaptığımız toplu sözleşmenin bitmesi gerekiyordu. İşçilerin birliğinin sağlanması ve patron uşağı sendikanın atılması çalışmaları patronun gözünü korkuttu. Patron bir grup arkadaşımızı işten attı. Bunun üzerine fabrika içinde direnişe geçtik. Patronun imdadına devlet yetişti. Polisler bizi zorla fabrikadan dışarıya çıkardı. Bu sefer de dışarıda sürdürdük direnişimizi. Fakat, üye olmak ve fabrikamızda yetkili kılabilmek için uğruna bu kadar mücadele ve güçlüğü göze aldığımız Maden-İş, bize hiçbir yardım ve destekte bulunmadı. Bu yüzden direnişimiz karın kışın ortasında ancak 14 gün sürebildi.

Arkadaşlar yavaş yavaş çözülmeye ve patronun "Maden-İş'den istifa eden gelip çalışabilir" çağrısını kabullenmeye başladılar. Maden-İş'den istifa etmeyi kabul etmeyen 70 kadar arkadaşımızın fabrika ile ilişiği kesildi. Birliğimizi bozmak isteyen patron böylece amacına ulaşmış oldu.

Biz bu mücadeleden,ancak örgütlü ve birleşmiş olarak mücadele edersek zafere ulaşabileceğimiz, dersini çıkardık. Ve daha sonra hep bunu sağlamaya çalıştık, sağlıyoruz.

Bizim bu olaydan çıkardığımız bir diğerders de, işçi sınıfının en geniş birliğini oluşturarak iş kanundaki 13. ve 17. maddelerin kaldırılması yönünde harekete geçmek ve mücadele etmenin gerekliliğidir. Her kim ki, mevcut yasaları zorlamıyor, bu yasalar çerçevesi içinde hereket ediyor, ya da zorlanmasına karşı çıkıyorsa,o kimse gerçek bir devrimci değildir."

Diğer bir devrimci işçi arkadaş da şunları ekledi:

"Geçen yaz fabrikada Maden-İş'i örgütlemeye çalışan arkadaşların biri, mitinglere katıldığı gerekçesiyle işten çıkarıldı. Birinci Şube'ye çekilerek dövüldü. Sonradan öğrendiğimize göre, patron Maden-İş'i örgütlemeye çalışan arkadaşların isim listesini Birinci Şubeye vermiş. Ama ne patronun, ne de polisin baskısı bu mücadelemizi engelleyemedi.Hemen hemen bütün arkadaşlar Tek-Met İş den istifa edip, Maden-İş'e kaydolduk.

Bunun üzerine, başında 16 Haziran olaylarının ve 12 Mart döneminin işkencecisi Ilgız Aykut'lunun yakın arkadaşı Muzaffer Gökçeoğlu'nun bulunduğu Tek-Met İş sendikası, Bölge Çalışma Müdürlüğü sahte üye fişleriyle başvurarak yetkinin kendişinde olduğunu iddia etti. Tek bir yumruk gibi birleşen biz işçiler, patronun ve siyasi polisin bütün tehditlerine, sarı sendikacıların bütün oyunlarına rağmen altı ay süren zorlu bir mücadeleden sonra zafer kazandık.

Öğrendiğimiz bir şey de, Maden-İş'in ve avukatlarının mücadelemize karşı ilgisizliği ve ihmalciliğiydi."

"BU DÜZENDE POLİSİN PATRONLARIN KORUYUCU KUVVETİ OLDUĞUNU BİR KERE DAHA ANLADIK."

Bir devrimci işçi arkadaş da toplu sözleşmede yetkinin Maden-İş'e , verildiği dönemdeki mücadeleyi şöyle anlatıyor.

"Toplu sözleşme görüşmelerinde 23 madde uyuşmazlığa gitti.Uyuşmazlıkta kalma süresi kanuni olarak dolduğu halde, sendika grev kararı almadı. Tarafsız hakimin de oyalamalarıyla toplu sözleşme görüşmeleri sürdü gitti. Biz de belki uzlaşırız diye bekledik. Bu arada patrona hem yeni yeni oyunlar tezgahlama hem de stokunu çoğaltma imkanı sağlanmış oldu. O sırada, patron, tamire gidecek bahanesiyle, testere makinesini fabrikadan çıkardı. Oyalamalara göz yumarak,patrona karşı tavizkar bir tutum takındığı için, patron bizden akıllı davrandığı için lokavt ilan etti. Halbuki biz daha önce grev kararı alıp uygulamaya koyabilirdik ve durum şimdiki gibi olmazdı. Patron şalterleri indirip üretimi durdurarak, 13. madde ye dayanarak tazminatlarımızı verip hepinizi işten çıkaracağım dedi.Biz de, temsilcilerimizle konuşup, patronun baskıları karşısında mücadelemizi yılmadan sürdürmeye , birliğimizin parçalanmasına kesinlikle göz yummamaya karar verdik. Patron çağırdığında da hiç kimse tazminatını alıp gitmeyi kabul etmedi.Sonradan sadece bir kaç işçi tazminatını alıp gitti. 3 gün patrondan iş istedik vermedi. O sırada direnişi başlatmak için 6 işgününün dolmasını bekliyorduk. Bu süre dolduğu gün gelmesi gereken direniş çadırı 3 gün sonra geldi.

Şu anda fabrikanın içinde polisler var. Bu düzende polisin patronların koruyucu kuvveti olduğunu bir kere daha gördük. Eylemimiz grev değil, sadece patronun lokavtına karşı bir direniş biçiminde. Mayıs'ın dördündeki mahkeme kararını bekliyoruz. Mahkeme kararının lehimize olacağından şüpheliyiz. Çünkü, bu düzende her şey, sözde adalet dağıtan mahkemeler bile sadece onların yararına çalışıyor.

Patronun altı ay yetecek kadar stoku varmış. Bizim de 16 ay ve hatta daha çok direnecek gücümüz var. Şu anda birlik halindeyiz. En güçlü silahımız birliğimizdir. Eğe sanayinin patronu lokavtın gerekçesi olarak isteklerimizin karşılanamıyacağını öne sürüyor. Yalan söylüyor. Elde ettiği aşırı kâra, diğer fabrikalarda çalışan işçi kardeşlerimizin sırtından çıkartılanlar ekleniyor ve hala yetmiyor.

"MADEN-İŞ YÖNETİCİLERİNİN, DEVRİMCİLER HAKKINDA SÖYLEDİKLERİ YALANLARA İNANMIYORUM. MÜCADELEMİZDE ZAFERE ULAŞMAK İÇİN DEVRİMCİLERLE SIKI BAĞLAR KURMAMIZ GEREKİR."

Maden-İş yöneticileri, bizleri desteklemek için dışarıdan gelen devrimcileri içimize almamamızı, devrimcilerin mücadelemizi engelleyeceklerini söylüyor. Ben Maden-iş yöneticilerinin bu tavrına karşıyım ve bu söylediklerine inanmıyorum. Maden-iş yöneticileri böyle düşündükleri için olacak, diğer fabrikalardan bizi desteklemeye gelen işçi arkadaşlara da gereken ilgiyi göstermiyorlar.

Eğe sanayiindeki mücadele sadece eğe sanayii işçilerinin mücadelesi değildir. Eğe sanayiindeki işçiler, tüm Türkiye işçi sınıfının bir parçasıdır. Mücadelemizde zafere ulaşmak için diğer işçi kardeşlerimizin ve bize yardım etmek isteyen herkesin desteğini almamız devrimcilerle sıkı bağlar kurmamız gerekir.

ZAFER İŞÇİNİN OLACAKTIR
KAHROLSUN PATRONLARIN SÖMÜRÜ VE ZULÜM DÜZENİ!
YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ!

MALATYALI DEVRİMCİ DDY İŞÇİLERİ SESLENİYOR:

Üreten Biziz Yöneten de biz Olacağız

"BİZ İŞÇİLER, SENDİKA AĞALARININ SIRTIMIZDAN CEPLERİNİ VE GÖBEKLERİNİ NASIL ŞIŞIRDIKLERİNİ BİLİYORUZ. SENDİKA AĞALARINDAN HESAP SORACAĞIZ. ONLARI BAŞIMIZDAN ATACAĞIZ"

Biz Malatya DDY işçileriyiz. İşyerimizdeki haksızlıkları ve Türk-İş'e bağlı sarı sendika yöneticilerinin yüzlerini gazetemiz Halkın Kurtuluşu aracılığıyla halkımıza duyurmak istedik.

İŞ GÜVENLİĞİNDEN YOKSUNUZ.

İlk önce, işyerimizde iş güvenliğinin olmamasından başlayalım. İş yerinde 450 işçi arkadaşımızın çalıştığı büyük bir depo vardır. Bu depo kömür sobası ile ısıtılır. Depoya kül kömür verildiği için sobaların depoyu ısıtmasının imkanı yoktur. Ayrıca depo binası çok açıktır, kapıları da yoktur. Geçen yıl DDY Genel Müdürlüğü bu deponun tamiri için 1,5 milyon lira tahsisat gönderdi. İşveren ise, sadece çatının ağaçlarını değiştirip izocam taktırdı. Kapılar bile takılmadığı için,bütün kış boyunca dondurucu soğuk altında çalışmak zorunda bırakıldık ve bir çoğumuz hastalandık. Sarı sendika ağalarının yönetiminde olan DYF-İş bir kere olsun sorunumuzla ilgilenmedi. Kalan paraları işverenle paylaştıklarını biliyoruz.

İş yerimizde tekerlekleri kaldırmak için bir caraskal aleti kullanılmaktadır. Kaldırılan tekerleklerden birinin ağırlığı yaklaşık olarak iki tondur. Tekerlekleri kaldırmak için bir vinç olmadığından, bunları biz işçiler kendi gücümüzle ve paslı zincirlerle bağlı bir kaldıraçla kaldırıyoruz. Bu ağırlığı kaldırmaya insan gücü yetmediğinden altında kalıp ezilmek tehlikesi vardır. Tekerleklerin batagires yataklarını kasaya monte etmek için bir el presi var. Bunu da üç-beş işçinin kol gücüyle monte etmesi gerekilor. Bu yük altında işçiler, her an sakat kalma tehlikesiyle karşı karşıyadırlar. Makinelerin bakımları bile yapılmıyor. İş güvenliğinden bütünüyle yoksunuz. Sarı sendika yöneticileri bizim hiç bir sorunumuzla, işgüvenliğimizle de ilgilenmiyorlar. İlgilenmedikleri bir yana, işçiye düşmanca uygulamaların içine giriyorlar ve bizim sırtımızdan ceplerini şişiriyorlar.

BİZ İŞÇİLER, SENDİKA AĞALARININ SIRTIMIZDAN CEPLERİNİ VE GÖBEKLERİNİ NASIL ŞIŞIRDIKLERİNİ BİLİYORUZ.

Sendikanın işletmeden aldığı kömür getirme yetkisinin kötüye kullanıldığını bildiğimiz halde, sarı sendika ağaları ve onların yardakçıları bunu gizlemeye çalışıyorlar. Her yıl sendika kömür parasını Şubat ve Mart aylarından itibaren toplamaya başlar. Ancak kömür, Ekim ve Kasım aylarında gelmeye başlar ve dağıtılır. Önce azar azar verilir, böylece kömür tevzii takside bağlanmış olur. 5.000 civarında olan sendikalı işçilerden toplanarak biriktirilen kömür paralarının kimlerin zengin edilmesi için aylarca kullanıldığının hesabını sendika yöneticileri vermelidir ve verecektir. Sendika yöneticileri kömürleri dağıtırken bile kendi yardakçılarını ön sıraya alıyor. Kömürü toplanan paradan daha ucuza alıyorlar ve farkı ceplerine indiriyorlar. Bu farkların hesabını soran eski bir sendika yöneticisi Hacı Perçin ve arkadaşları sendikadan ihraç edildiler.

Sendika ağaları foyalarını ve patrona uşaklıklarını ne kadar gizlemeye çalışırlarsa çalışsınlar, her gün gözümüzün önünde cereyan eden haksızlıkları görüyoruz ve bunların hesabını tek bir yumruk olup soracağız.

Soyguncu sendika ağaları, sizin foyalarınız bu kadar da değil. Bir buçuk milyon lira ile kurulan işçi pazarından bir işçinin bin liradan fazla borçlanmasına engel olurken, kendinizi ve adamlarınızı binlerce liralık hem de senetsiz sepetsiz borçlandırıyorsunuz, alış veriş yaptırabiliyorsunuz. Sonra da bir buçuk milyon liralık bir işletmenin yıllık karını on bin lira olarak gösteriyorsunuz. Kimi kandırıyorsunuz? Geri kalan karın sizlerin ve köpeklerinizin ceplerine gittiğini bilmediğimizi mi sanıyorsunuz?

SENDİKA AĞALARINDAN HESAP SORACAĞIZ, ONLARI BAŞIMIZDAN DEFEDECEĞİZ.

Sizin, işçiye her gün, her saat yaptığınız düşmanlıkların defterini tutuyoruz. Bundan böyle de nefesimiz ensenizde olacak sarı ağalar. Her haksızlığınızı, her ihanetinizi tüm işçilere ve halkımıza anlatacak, çirkef yüzünüzü her an açığa vuracağız.

İşçi arkadaşlar, bizi sömüren patrona ve sarı sendika ağalarına karşı mücadele etmeliyiz.Sendika, bizim örgütlü mücadelede bir aracımızdır. Sendika, sarı ağaların değil, bizzat işçilerin yönetimi altında olursa gerçek bir mücadele aracı olabilir. Bunun için, birleşmeliyiz, patronlardan ve sarı sendika ağalarından hesap sormak ve sömürü ve zulüm düzeninden kurtulmak için omuz omuza yürümeliyiz.

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
ÜRETEN BİZİZ, YÖNETEN DE BİZ OLACAĞIZ!

MALATYALI DEVRİMCİ DDY İŞÇİLERİ

mecitözü halkı ulusal demokratik halk devrimi yolunda verdiği şehidini bağrına bastı

HALK "FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET" DİYE HAYKIRDI.

Mecitözü halkı şehidini bağrına bastı.

Yiğit evlatları Burhan Barın'ın cenazesini karşılamak üzere Çorum girişinde sayısı bini aşkın bir kitle toplandı. Bu kadar öfkeli ve kararlı insanları daha önce birarada hiç görmemiş olan Çorum Polisi korkusundan cenazeyi şehre sokmadı. Şüphesiz bunun nedeni, sadece polisin halktan korkusu da değildi. Öldürülen her devrimcinin cenaze töreninin, geniş kitlelerin katıldığı anti-faşist gösterilere dönüşmesi, kitleleri birleştirmesi ve mücadelede daha inançlı ve kararlı duruma getirmesiydi onları asıl korkutan.

Cenaze şehre sokulmayınca, havanın kararmış olmasına rağmen, halk protesto gösterilerine başladı. "Katil İktidar" "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Bağımsız, Bloksuz Türkiye" sloganlarını haykırdı. Savcılık on kişi hakkında soruşturma açtı.

Cenaze gece saat dokuz sıralarında, polis kontrolünde ve sessizce Çorum'dan geçirilmek istendi. Ama polisin bütün hareketini dikkatli bir şekilde izleyen halk buna izin vermedi ve sekiz arabayla şehidini Mecitözü'ne kadar uğurladı. Devrimciler Burhan Barın'ın cenazesi başında sabaha kadar nöbet tuttular. Bütün çevre Mecitözü'ne aktı. Gece her taraf "Katil Polis", "Burhan'ı Polis Öldürdü", "Bağımsız, Bloksuz Türkiye", "Katil İktidar" sloganlarıyla dolduruldu. Cenaze törenine ikibini aşkın halk hep bir ağızdan aynı sloganları haykırdı.

Törende dikkati çeken bir şey de, revizyonistlerin tavrıydı. Bütün halka dağıtılan Burhan'ın resimlerinin altındaki Ulusal Demokratik Halk Devrimi yazısını yırtarak yakalarına takmışlardı. Devrimcilerin ihtarına rağmen resimleri yakalarından çıkarıp yerine yenilerini takmak istemediler. Bunun üzerine resimler devrimciler tarafından ellerinden alındı.

Cenaze gömüldükten sonra devrimciler revizyonistlerden özeleştiri istediler. Fakat bunlar "biz size karşı özeleştiri yapmayız" dediler ve bunda ısrar ettiler. Bunun üzerine devrimcilerden hakettikleri dersi aldılar. Halk revizyonistlerin bu tavrını tepkiyle karşıladı. Cenazeye katılanlar, Ulusal Demokratik Halk Devrimi uğruna mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceklerí üzerine and içerek alandan ayrıldılar.

NİĞDE'DE POLİSLE İŞBİRLİĞİ EDEN FAŞİSTLER DEVRİMCİLERE SALDIRDI.

FAŞİST-POLİS İŞBİRLİĞİ İLE YÜRÜTÜLEN SALDIRILAR HALKI VE DEVRİMCİLERİ YILDIRAMAZ

Silahlı bir grup faşist 23 Nisan günü, Niğdeli devrimcilere saldırdı. Faşistlerin bütün Türkiye'deki taktikleri aynı: Küçük bir silahlı grupla, devletin çeşitli kademelerindeki görevlilerin ve polisin desteğiyle devrimcilere ve demokrat güçlere saldırmak onları yıldırmaya çalışmak. Onları yıldırmayı başardıktan sonra kitleler üzerinde terör uygulamak ve sindirmeye çalışmak. İşte Niğde'de de bunu yapmaya çalıştılar.

Önce devrimciler faşistlerin saldırısına kararlı bir şekilde karşı koydu ve faşistleri püskürttü. Daha sonra faşistler polisle işbirliği halinde devrimcilere tekrar saldırdı. Bir yandan faşistlerin, bir yandan da polisin saldırısına uğrayan devrimciler, bu planlı saldırıyı yiğitçe göğüslemiş, polis kordonunu yararak kurtulmaya çalışmıştır. Ancak polisler devrimcilerin üzerine azgınca saldırmış ve üç devrimciyi ağır bir şekilde yaralamıştır.

Daha sonra polis, 4-5 faşisti de yanlarına alarak caddelerde devrimci avına çıkmış ve pek çok devrimciyi yakalamıştır. Olaydan sonra faşistler çeşitli sloganlar atarak polislerle kolkola derneklerine gelmişlerdir. Polisler dernekte toplantı yapan faşistleri korumak için beklemişlerdir.

Bu olayı planlayan ve yürütenlerin başında, Niğde Lisesi Müdürü faşist Eryılmaz Büyük Akkaş, müdür muavini ve Niğde'de faşistlerin başkanı Ahmet Mermer ile ikinci şube yetkilileri gelmektedir.

BU SALDIRILAR NİĞDELİ DEVRİMCİLERİ YILDIRMADI. FAŞİST-POLİS SALDIRISI HALKTA DERİN BİR NEFRET UYANDIRDI.

Bu saldırılar Niğdeli devrimcileri yıldırmadı. Devrimciler şimdi çok daha kararlı olarak mücadele edecek.Faşist-polis saldırısı halkta derin bir nefret uyandırdı. Devrimcilerin görevi halktaki bu öfkeyi bilinçli bir hale getirmek ve onlarla birleşerek faşist saldırganları ezmektir. Bunun için Niğdeli devrimciler kitleler arasındaki çalışmalara büyük bir önem vererek sürdürmeli, örgütlenmelerini sağlamlaştırmalı ve saldırıları anında ve en aktif bir şekilde karşılamalıdırlar.

HALKIN KURTULUŞU ÇAKMAKKAYA İŞÇİLERİ İLE KONUŞTU.

İŞÇİLER "Sendikalarımızın Yönetimine Biz Geçmeliyiz, Toplu Sözleşme Görüşmelerine Katılmalıyız" Diyorlar

H.K.- Burada kaç işçi çalışıyor? Hangi sendikaya kayıtlısınız?

- 1500 işçi çalışıyor. 1100 işçi DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasına üye, 300 işçi Türk İş'e bağlı sarı Maden-İş'de, 100 kişi de her ikisine üye. Daha önce biz Çağdaş Metal-İş sendikasındaydık. Onu DİSK'e geçmeye zorladık, şimdi DİSK'e katılmış durumda.

H.K.- Sendikanız size işçi sınıfının dünya görüşü hakkında seminerler veriyor mu? Sizi eğitiyor mu?

- Biz DİSK'e bağlı sendikaların yayın organlarını 1975'den beri okuyorduk. Şimdi okuyanlar daha çoğaldı. Fakat sendika böyle bir çalışma yapmıyor.

H.K.- Sizce gerçek devrimci sendika nasıl olmalı?

- Bizce DİSK'e bağlı sendikalardaki işçiler, sendikalarındaki sendika ağalarını atmalıdır. İşçiler işçi sınıfının dünya görüşünü öğrendikçe sendika ağalarının kendilerine nasıl ihanet ettiklerini daha iyi kavrarlar. Kısaca işçiler kendi sendikalarının yönetiminde olmalıdır.

H.K.- İşçilerin toplu sözleşme görüşmelerine katılmasını nasıl karşılıyorsunuz?

- İşçiler toplu sözleşme görüşmelerine katılarak hem patronların gerçek yüzünü daha iyi görürler, hem sendikacıları daha iyi tanırlar, hem de sendika ağalarının kendilerini patrona satmasını önlerler.

H.K.- Bu işyerindeki çalışma şartları nasıl?

- Güvenlik tedbirleri iyi değil. Kayada tabanca ile çalışan arkadaşlar her an ölüm tehlikesi altında. Konsantratör'de çalışanlar reaktif tozlarının, maden tozlarının içinde çalışıyorlar. Bunlar sağlığa zararlıdır. Bunun için de bir tedbir yok. Kırıcı grubundakiler hep maden tozu yutuyorlar. İşyerinde itfaiye yok, bir yangın çıksa canımızı zor kurtarırız. Koruma teşkilatı yetersiz.

H.K.- Ücretleriniz nasıl?

- Ortalama 70 TL. brüt. Elimize aşağı yukarı 50 lira geçiyor. Asgari ücret 40 lira. Hayat çok pahalı, aldığımız bu ücretler karnımızı doyurmamıza güç yetiyor. Ev kiraları çok yüksek, lojman çok az. İşçilerden ancak 300-350 kadarı lojmanlardan yararlanıyor.

H.K.- Geçmişteki olaylardan ve şimdiki durumdan bahsedermisiniz?

- Bir keresinde 50 milyonluk ihale 110 milyona verildi. Buna karşı çıkan yüksek bir memur açığa alındı. Bazen makinalardan bir tanesi arızalanınca, yedek parçanın gelmesi için aylarca bekliyoruz. Yedek parçalar Amerika'dan geliyor. Patron da bu beklemelerden doğan zararları bizden çıkarıyor. Depolarda Amerika'dan gelen 60 milyon liralık hiç işe yaramayan malzemeler var.

H.K.- Halkın Kurtuluşu'nda yayınlanmasını istediğiniz başka bir şey var mı?

- Devrimciler işçilere sınıf bilinci vermelidir. Bizlere kurtuluşun nasıl olacağını öğretmelidir. İşçilerin, köylülerin devrimle iktidarı alabilmesi için devrimcilerden öğrenecekleri şeyler vardır.

EVLERİ YIKTIRILAN ÇANKIRILI EMEKÇİLER HAZİNE TOPRAKLARINI İŞGAL ETTİLER

HALK DÜŞMANI MC İKTİDARI YOKSUL EMEKÇİ HALKIN EVİNİ BAŞINA YIKIYOR.

Bugün ülkemizin kırlık alanlarında toprak ağalığının sultası altında binlerce topraksız ve az topraklı yoksul köylü yaşıyor. Bir yandan toprak ağalarının azgın sömürüsü, bir yandan tefeci tüccarların soygunculuğu altında, yoksul köylüler her geçen gün daha da yoksullaştırılıyorlar. Bir kısmının zaten kendine yetmeyen topraklarına faiz için tefeciler, ağalar el koyuyor. Bir kısmını da toprak ağaları sürüyor ve köylerden çıkarıyorlar.

Bunun sonucu yoksul köylü, açlık ve ölüm tehlikesi karşısında, ailesiyle birlikte şehirlere göç ediyor. Buralarda bir iki gözlük gecekondulara sığınıyor.

Bugünkü düzende şehirlerde onları bekleyen işsizlik, pahalılık, açlık, sefalet ve ölüm tehlikesinin yanında, [illegible] bir avuç zenginin rahatını temin etmek [illegible] belediyeler sık sık yoksul halkın oturduğu gecekondu mahallelerine yıkım seferleri düzenliyorlar. Zengin mahallelerine çiçekli bahçeler düzenleyenler, yoksul halkın evlerini başına yıkıyorlar. Gün geçmiyor ki, kazma, [illegible] ve evleri dağıtılmış yüzlerce yoksulun çileli yüzleri gazete sayfalarını doldurmasın.

EVLERİ YIKTIRILAN ÇANKIRILI EMEKÇİLER HAZİNE TOPRAKLARINI İŞGAL ETTİLER.

Bunun yakın bir örneği Çankırı'da oldu. Çankırı'yı "güzelleştirme" bahanesiyle, [illegible] ay kadar önce, emekçilerin oturduğu evler belediye

Yoksul halk işgal ettiği topraklara evini kuruyor.

yıktırılmıştı. Belediyeciler geçenlerde de yine onların yıkıma geçip, 300-350 aileyi sokak ortasında bıraktılar. Yapılan bu zulüm bardağı taşıran son damla oldu. Gecekondu halkından evi yıkılan [illegible] kim varsa hazinenin arazisini işgal etti ve yeniden ev yapımına başladı.

Bu düzende halkımız üzerindeki zulmün sonu yoktur. [illegible] Çankırılı devrimciler, yoksul emekçi halkın [illegible] ve halkı mücadele etmeye ve birlik olmaya çağırmışlardır.

Bu düzende onlar için tüm sorunlarımız gibi ev sorunumuz da halledilemez. Bir yanda yoksul halk [illegible] kiraları yok iken diğer yanda zenginlerin, ağaların köşkleri, villaları olsa da bu böyledir. Milyonlarca emekçinin [illegible] konut sorunu ancak [illegible] devrimle çözülebilir. [illegible] iktidarı ilk elde en [illegible] zından şehirlerdeki evler yoksul halkı [illegible] yeni konutlar yerleştirecek, bunun yanında da kiraları asgariye indirecektir.

Bu düzende bunu yapılan her zulme karşı çıkmak da gereken [illegible]. Bunun yanında sosyal konut talebimizi yükseltelim. Her gecekondu mahallesinde zulme karşı [illegible] insanca yaşama talebimizi savunmak için dernekler kuralım.

Patron Köpeği Faşistler Kavga çıkarıyor

● PATRON DA IŞÇILERI 13. MADDEYE DAYANARAK TAZMINATSIZ IŞTEN ATIYOR."

HALKIN KURTULUŞUNA,

Ben Gaziantep Hilal İplik Fabrikası işçileri adına konuşuyorum. Fabrikamızda 750 işçi çalışıyor. Fabrikamızdaki sendika, Türk-İş'e bağlı sarı 'Teksif' sendikasıdır. Ve hepimiz biliyoruz ki, sarı sendika başta olunca, fabrikada her şey patronun istediği gibi oluyor.

Sendika 1.10.1974 tarihinde toplu sözleşmeye oturdu. Toplu sözleşme görüşmelerine giden temsilciler, patronun seçtikleri oldu. Şef, şefin damadı ve sendika başkanının damadı. Sendika 20 TL. zam aldı. Birinci yıl için 10, ikinci yıl için 10 lira. Patron, 40 lira asgari ücret, 20 lira da sendika zammı olmak üzere toplam 60 lira yevmiyeyi çok buldu. Bir müddet sonra faşist işletme şefi vasıtasıyla, toplu sözleşmeden faydalanan işçilerin işten çıkarmaya başladılar.

Bu durum karşısında 15.7.1975 tarihinde bir direniş yaptık, fakat muaffak olamadık. Sendika başkanının yardımı ve jandarmanın da desteğiyle direnişimiz kırıldı.

Direnişin kırılmasından sonra fabrikaya çok sayıda ülkü ocağına kayıtlı faşistler alınmaya başlandı. Bu faşistler fabrikada patronun sadık köpekliğini yapıyorlar. Herhangi bir haksızlığa karşı koyduğumuz zaman karşımızda onları görüyoruz.

Patron bizi işten atmak için şimdi yeni bir yol buldu. Fabrika içindeki faşistler kudurmuş köpekler gibi devrimci arkadaşlarımıza saldırıyor, kavga çıkarıyorlar. Patron da, iş yerinin asayişini bozdukları söyleyerek, 13. maddeye dayanarak devrimci işçileri, ilerici işçileri işten çıkarıyor. Böylece bir taşla iki kuş vuruyor. Hem fabrikayı sessiz bir yer haline getiriyor, hem de 13. maddeden faydalanarak arkadaşlarımızın 2-3 yıllık kıdem, ihbar tazminatlarını ve diğer hakkını vermekten kurtuluyor.

Bütün bunlara rağmen patronun oyunları boşa çıkacak, devrimci Hilal İplik Fabrikası işçileri mücadelelerini sürdürecektir.

YAŞASIN HALKIMIZIN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!
KAHROLSUN PATRON KÖPEĞİ FAŞİST KOMANDOLAR!

GAZİANTEP HİLAL İPLİK İŞÇİLERİ ADINA DEVRİMCİ BİR İŞÇİ

«Bütün Bu Baskılar, Zindanlar ve Katliamlar Halkın Mücadelesini Engelleyemez»

HALKIN KURTULUŞU'NA

Türkiye'nin her tarafında olduğu gibi Mazgirt Lisesinde de azgın bir faşist kıyım ve terör uygulanmaktadır. Bizler Mazgirt Lisesi devrimci öğrencileriyiz. Lisemizde bizlere üstüste cezalar verilmektedir. Birçok arkadaşımızın kaydı silinmektedir. Bizler faşist baskıları protesto için üç günlük açlık grevi yaptık. 800 mevcutlu okulumuzda sadece 5 öğretmen var. Derslerin çoğu boş geçmektedir. Buna rağmen devrimci öğretmenlerimiz sürgün ediliyor.

İlçemizde devrimci güçler ve halk olarak birbirini kovalayan cinayetleri, katliamları ve işkenceleri protesto ettik. Dört yıl önce Mahir Çayan, Cihan Alptekin ve sekiz yoldaşının hunharca katledilmesini protesto etmek için bir yürüyüş düzenledik. Yürüyüşe katılanlardan 23 arkadaşımız hakkında gıyabi tutuklama kararı alındı. Olaydan hemen sonra tutuklanan 6 devrimci kardeşimiz, 48 saat polis te işkence gördü. Daha sonra kefaletsen serbest bırakıldılar. Biz de 8 avukatça serbest bırakılırız düşüncesiyle karakola teslim olduk. Polisin oyununa geldiğimizi anladık. Zannettiğimiz gibi olmadı, halen Mazgirt Cezaevinde tutukluyuz. İlçemizin faşist kaymakamı, faşist polis ve MİT ajanları hakkımızda çeşitli iftiralarda bulunarak bizleri suçladılar.

Şimdi kanunsuz gösteri yapmak ve halkı isyana teşvik etmek suçlarından yargılanıyoruz. Bir kaç arkadaşımız hemen yakalanmadı. Yakalandıklarında Diyarbakır'a gönderecekler ve Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesinde yargılanacağız.

Bütün bu baskılar, zindanlar, katliamlar halkın mücadelesini engelleyemez. Faşistler her saldırıda, her katliamda halkın kararlılığını daha da bileyecektir. Yapılan işkenceler, sürdürülen terör, baskı devrimcileri mücadelede daha da kararlı hale getirecektir.

KAHROLSUN HALKIMIZA KAN, ŞİDDET VE BASKIYI REVA GÖRENLER!
KAHROLSUN ABD EMPERYALİZMİ VE SOVYET YAYILMACILIĞI
YAŞASIN BAĞIMSIZ TÜRKİYE!

MAZGİRT LİSESİ DEVRİMCİLERİ

İMTİHANDA SORULARIN CEVABINI BİLEMEYENE TARD CEZASI VERDİLER.

Bizler Urfa'nın Birecik Lisesi'nde okuyan devrimci öğrencileriz. 1973 1974 öğretim yılında lisemize Adana'da ülkü ocakları 2. Başkanlığı yapmış azılı faşist Ferit Yaşar müdür olarak atandı. İlk geldiğinde yabancı olduğu için fazla bir şey yapamadı, fakat aradan biraz zaman geçince, belini ülkü ocaklarına dayayıp, polisle işbirliği yaparak devrimci, ilerici, yurtsever öğrenciler üzerinde faşist uygulamalara girişti. Lisenin disiplin kurulu faşisttir ve müdürün tekeli altındadır. Şimdi 1975-1976 öğretim yılında yapılan faşist uygulamalardan bir kaç örnek verelim.

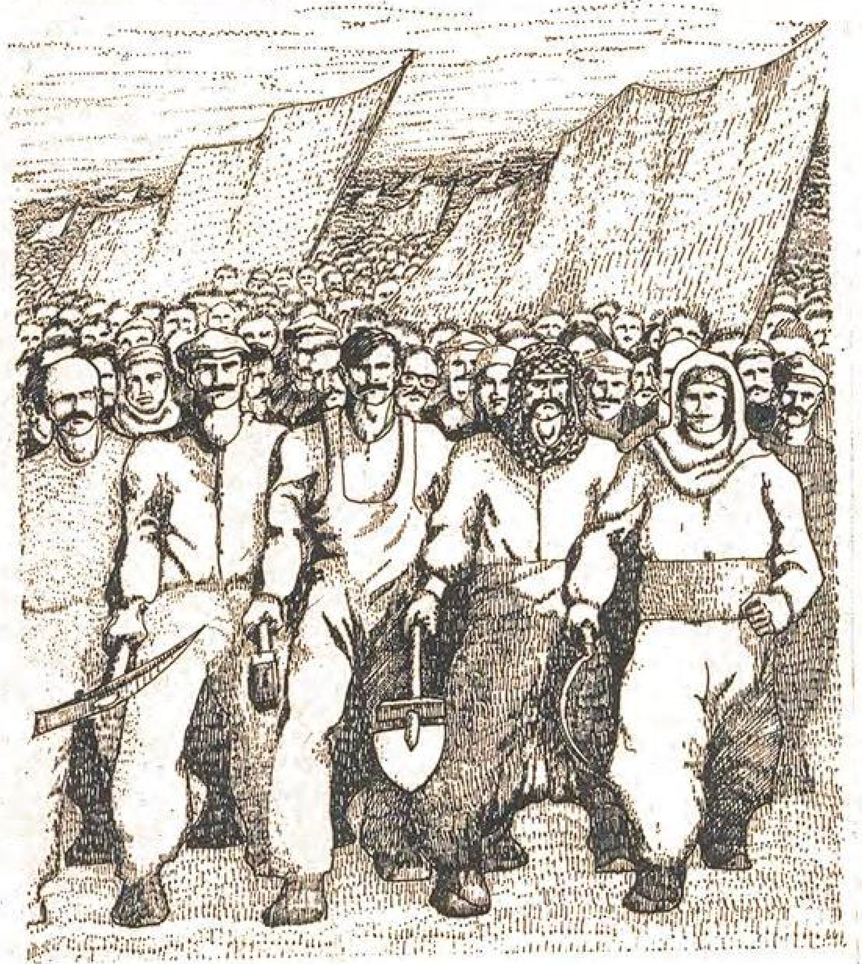
- 6. Ed. sınıfında, cebir dersinde hoca kitap dışında soru sorduğundan, soruların cevabını bilmediği için kağıdını boş veren 10 devrimci arkadaşımıza 1 ile 3 gün arası ceza verildi.
- 5. Ed. sınıfında, hocaya yuh çekilmiş iddiasıyla 48 kişiye 2'şer gün ceza verildi.
- 6. Ed. sınıfında, hocayı tehdit ettiği gerekçesiyle Abdülkadir Doğan ve Müslüm Ünal adlı devrimci arkadaşımız sürgün edildi.
- Mahmut Yavuz isimli bir öğrenci okula oyuncak tabanca getirdiği için okuldan atıldı.
- 5. Ed. sınıfında, hocayı tehdit ettiği gerekçesiyle Ali Rıza Köroğlu isimli devrimci arkadaşımız okuldan atıldı.

Bunlar sadece faşist uygulamaların bir kaçıdır. Hepsini yazmağa kalksak sayfalar alır.

Biz Birecik Lisesi devrimcileri olarak sesleniyoruz: Bizler emperyalizme, faşizme, revizyonizme ve her türlü sapmaya karşı kanımızın son damlasına kadar savaşmak için and içmiş devrimcileriz. Bizi hiç bir kuvvet yolumuzdan döndüremez. Hep birlikte son olarak şunu söylüyoruz; "FAŞİZM DÖKTÜĞÜ KANLARDA BOĞULACAKTIR"

KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM!
YAŞASIN ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN MÜCADELESİ!
BİZİM MÜCADELEMİZ HALKIMIZIN MÜCADELESİNİN AYRILMAZ BİR PARÇASIDIR!

BİRECİK LİSESİNDEN BİR GRUP YURTSEVER DEVRİMCİ

"FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET"

« Çocuklarımızın ve Devrimci Öğretmenlerin Can Güvenliğinin Sağlanmasını İstiyoruz

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE

Biz, Alaca Lisesinde okuyan öğrencilerin velileri olarak, Lise'deki faşist baskıları, çocuklarımıza yapılan faşist uygulamaları, devrimci öğretmenlere yapılan faşist baskıları, hayasızca saldırıları, ırkçı ve faşist eğitimi protesto ediyoruz.

Çocuklarımızın ve devrimci öğretmenlerin can güvenliğinin sağlanmasını istiyoruz. Alaca lisesinin demokratik bir lise olarak eğitim ve öğrenimine devam etmesini istiyoruz.

YAŞASIN DEMOKRATİK ALACA LİSESİ
KAHROLSUN FAŞİZM, IRKÇI VE GERİCİ EĞİTİM
YAŞASIN HALKIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İÇİN MÜCADELESİ

200 VELİ İMZASI

Şemdinli Halkı Sesleniyor: «MİLLİ ZULME SON!»

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE,

Biz Hakkari'ye bağlı Şemdinli ilçesinde yaşıyoruz. Bura halkı Kürttür, okuma yazma bilmez ve Kürtçe konuşur. Bu yüzden her zaman millî zulüm ve baskı altındayız. Ve aynı zamanda doğa karşısında kendi kaderlerine terkedilmiş durumdayız. Yılın 8 ayında yolumuz kapalı olduğundan, ilimiz Hakkari ve köylerimizle ilişkimiz tamamen kesilir. Düşen bir hastamız daima ölümle başbaşa kalıyor. İlçenin ne doktoru, ne de kaymakamı vardır. Jandarmalar ağa ile birleşerek köylüye her türlü işkenceyi yapıyorlar. Karakola götürülen köylü kardeşlerimize sorulan ilk sual "Kürt müsün, Türk müsün?" oluyor. Bir başçavuş Türkçeyi bilmediği için konuşamayan bir köylüye akla gelmedik işkenceleri uyguladı. Bir uzman çavuş ve 7 jandarma da bir seferinde rastladıkları köylüleri Türkçe bilmedikleri için karakola getirip, dört gün nezarette bırakıp, kaçakçılık bahanesiyle insafsızca işkenceler uyguladılar ve sonra da yaralarını tuzlu suyla yıkadılar. Bu işkenceler halkta büyük tepkiler yarattı.

Başka bir zaman da, TÖB-DER'i gereksiz yere arayan polisler, duvarlardaki "Faşist Baskılara Son" afişi ile bazı devrimci kitapları alarak savcılığa intikal ettirmişler. Bu yüzden TÖB-DER başkanı Kazım Apak ve dört yönetim kurulu üyesi savcılık tarafından gözaltına alınmıştır.

Polisin ve savcının tavırları çevrede nefret uyandırdı. Ve Şemdinli halkı anladı ki, halkın kurtuluşu ve halkların kardeşliği ancak Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile olacaktır.

KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM!
KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM!
MİLLETLER ÖZGÜR, HALKLAR BİRLİK OLMALIDIR!

ŞEMDİNLİ DEVRİMCİLERİ

CEYLANPINAR ZİRAAT MESLEK OKULUNDAKİ FAŞİST BASKILARA SON!

HALKIN KURTULUŞU GAZETESİNE,

Bizler, Ziraat Meslek Okulunda okuyan öğrencileriz. Orta okulu bitirdekten sonra, lise dengi sandığımız bu okula girdik. Aradan bir yıl geçtikten sonra, okulumuz orta okul derslerinin okutulduğu bir okula dönüştü. Yeni adı da, Makinist Ortaokulu oldu. Ve böylece biz, ikinci kez ortaokulu okumaya başladık. Bu yıl başında ortaokul öğrencisi sayılmamamız için 15 günlük bir boykot yaptık. Direnişimizin haklı olduğunu bildiğimizden, sonuna kadar direndik.

Eğitim ve Öğretim Daire Başkanlığından gelen bir yazıdan bize bazı hakların verileceğini öğrendik. Bu haklar, devlet üretme çiftliklerinde traktör sürücüsü ehliyeti ve okulumuzun devamı sayılan Makinist Lisesi açılarak geleceğimizin garanti altına alınmasıydı.

Bu nedenle direnişimiz 10. gününde son buldu. Okulda bizlere çeşitli şekillerde faşist baskılar yapılmaktadır. Okulumuzdaki kütüphaneden yararlanamıyoruz. Üstelik ilerici yayınlar bulunduğu nedeniyle kitaplığı da kapattılar. Devrimci kişiler olduğumuz için, kendi kantinimizde çay bile içemiyoruz. Ocakçıya bize çay vermemesi için baskı yapmışlar.

Gazete okuma olanaklarımız kendilerine bozkurt adını veren ve okul yöneticileri tarafından desteklenen bir avuç faşist tarafından engelleniyor. Okuduğumuz ilerici gazeteler yırtılıyor. Buna karşılık, faşistlerin yayın organları ve gazeteleri serbestçe okutuluyor ve dağıtılıyor. Okuldaki faşist baskı ve uygulamaları halk düşmanı MC döneminde okulumuza gelen Nuri Gündüz adındaki öğretmen yönetiyor. Her yerde olduğu gibi okulumuzda da faşist bozuntuları okulun idaresince destekleniyor. Sayısı 15'i geçmeyen bu faşistler, sınıflarda olay çıkartıyorlar, disiplin kurulunda cezayı biz alıyoruz ve cezalı arkadaşlar okulda yatırılmıyor. Dışarı atılıyor. Şimdi sesleniyoruz, bizlere ve halkımıza yapılan faşist baskılar onları kurtaracak mı?

KAHROLSUN FAŞİZM!
YAŞASIN HALKIMIZIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİ!

CEYLANPINAR ZİRAAT MESLEK OKULU DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERİ

BAYRAMPAŞA CEZAEVİ MAHKUMLARI "TUTUKLU VE MAHKUMLARLA DAYANIŞMA DERNEĞİNİ" GÖRÜŞMEYE ÇAĞIRIYOR.

Yazı İşleri Müdürlüğüne:

Arzu ve isteklerimizi, bizi seven arkadaşlarımıza basın kanalı ile gazetenizde yayınlayarak duyurmanızı arz eylerim.

Şöyle ki, cezaevinin şu an 3500 mevcudu vardır. 54 koğuş vardır, her koğuş 48 kişiliktir. Fakat bugün on koğuş kapalıdır. 44 koğuşta 3500 kişinin, bu kadar kalabalık toplumun yaşantısının ne olduğunu düşünüyor musunuz?

Bizleri içinde yaşadığımız bozuk düzenin kurbanları olarak kabul eden, bizlere faydalı olmak isteyerek kurulmuş bulunan Dernek'ten görevli bir arkadaşı göndererek bizim ile yakınen ilgilenmesini, gereken bilgilerin şahsımızdan bizzat kendilerinin almalarını, sizler aracılığı ile en kısa zamanda duyurulmasını arz ve talep eylerim. Görüşme günleri Salı, Perşembe 9-17 arası Çarşamba 14-17'dir.

MEHMET KOÇ F-3-101 KOĞUŞU BAYRAMPAŞA CEZAEVİ

EKONOMİK MÜCADELE, SİYASİ MÜCADELENİN TEMELİ OLAMAZ

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

Henüz gerçek bir işçi sınıfı örgütünün bulunmadığı ülkemizde bir çok proleter devrimci sendikalarda çalışmaktadır. Partinin çizdiği uzun dönemli sistemli bir planın parçası olmayan bu çalışmalar önemli eksiklikleri içermektedir. Hiç şüphesiz bu çalışmalardaki eksikliklerin ve hataların giderilmesi, gerçek bir işçi sınıfı partisinin yönlendiriciliği ile mümkün olacaktır. Buna rağmen, proleter devrimciler tesbit edilen yanlışlardan arınmak için, bugünkü şartlarda mümkün olan azami çabayı harcamalıdırlar.

EKONOMİK MÜCADELE NEDİR?

Ekonomik mücadele, işçi sınıfının yaşama şartlarını biraz daha düzeltebilmek için verdiği mücadeledir. Ücretlerin arttırılması, işgününün kısaltılması, çalışma şartlarının düzeltilmesi için sürdürülen mücadeleler ekonomik mücadelenin örnekleridir. Ekonomik mücadeleyi; işgücünün daha iyi şartlarda satılması için verilen mücadele olarak da tanımlayabiliriz.

İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu, sömürünün son bulması ile mümkündür. İşçi sınıfının kurtuluşu, ücretlerin biraz daha arttırılması veya çalışma şartlarının biraz daha düzeltilmesi ile gerçekleşmez. Ne zaman ki, kimsenin kimseyi sömürmediği bir düzen kurulur; ne zaman ki, bütün çalışanlar alın terlerinin gerçek karşılıklarını alırlar, işte o zaman işçi sınıfının kurtuluşu gerçekleşir.

Ama mevcut siyasi yapı yıkılıncaya kadar işçi sınıfı, yaşama şartlarını düzeltmek için mücadelesini sürdürür. Bu mücadelede de görev almak ve onu yönlendirmek proleter devrimcilerin görevidir. Ama bu görev yerine getirilirken, asıl hedef, bir an bile gözden ırak tutulmamalıdır.

Ekonomik mücadele, yani işgücünün daha iyi şartlarda satılması için verilen mücadele, özünde reformlar uğruna verilen bir mücadeledir. Bu mücadelenin başarı kazanmasıyla egemen sınıflardan bazı tavizler koparılır. Ücretlerin arttırılması, daha iyi çalışma koşulları vb. gibi.

Proleter devrimciler bu mücadeleyi hiç bir zaman amaç haline getirmemelidirler. İşçi sınıfının kurtuluşu mevcut sosyal yapının tümden değiştirilmesi ile mümkündür. Bunun gerçekleşmesi için de; işçi sınıfının eğitilmesi, siyasi bilinç kazanması ve örgütlenmesi muhakkak yerine getirilmesi gerekli bir görevdir. İşçi sınıfı içinde ve sendikalardaki çalışmalarda bu görevlerin ihmal edilmesi, çalışmayı kaçınılmaz olarak reformist bir çalışma haline getirecektir.

Bir çok devrimci çalışmalarını sendika içinde, ekonomik mücadeleyle sınırlamakta ve bundan öteye geçmemektedir. Ve bu çalışma yöntemi ile işçi sınıfına siyasi bilinç vermeyi amaçlamaktadır. Bir çokları belli bir fabrikada işçilerin patronla çelişkisini sergilemekte, onları kendi işyerlerinde patrona karşı mücadeleye sevk etmektedirler. Daha ileri adım atanlar, diğer fabrikalardaki çalışma koşullarını da ortaya koymakta, işçilerin dikkatlerini sadece kendi fabrikalarına değil; bütün fabrikalara çekmeye ve diğer işçilerle ekonomik mücadelelerini bütünleştirmeye çalışmaktadırlar. Ama ilk bakışta son derece doğru olan ve yararlı gözüken bu çalışma; tek başına ele alınınca, reformlar uğruna mücadelelerden başka bir şey değildir.

İster bir fabrikada veya bir iş kolunda, isterse bütün fabrikalarda ve bütün işkollarında, sadece işçileri ilgilendiren ve işçilerle patronlar arasındaki çelişkileri sergileyen çalışmalar, hiçbir zaman işçi sınıfının siyasi bilincini yeterince geliştiremez. Olsa olsa burjuvaziden daha fazla ekonomik haklar elde edilmesini sağlar. Ekonomik mücadeleye siyasi nitelik kazandırma, bütün çalışanlar için bazı reformların gerçekleştirilmesinden başka bir şey değildir.

En gelişmiş şekliyle de olsa ekonomik mücadele, hiç bir zaman işçilere sosyalist anlamda bir siyasi bilinç kazandıramaz.

SİYASİ MÜCADELEDEN NE ANLAMALIYIZ?

Bugün kendi fabrikalarında, yarın öteki fabrikalardaki grevlerde, işçiler patronla ve polisle yüz yüze gelerek çelişkileri belli ölçülerde görürler. Ama işçilerin bu sınırlar için de elde ettikleri bilinç ve öğreti, hiç bir zaman, mevcut sosyal yapının kökten değiştirilmesinin gerektiği bilincini veremez.

Sosyalist anlamda siyasi mücadele işçi sınıfının siyasi bilincinin yükseltilmesi ile mümkündür. İşçiler mevcut siyasi yapı hakkında en geniş bilgiyi öğrendikleri ölçüde bu bilince erişirler. O zaman, sadece ve hatta başlıca işçilerin üretim içindeki çelişkilerinin sergilenmesi bu bilinci sağlamaya yeterli değildir. İşçiler yalnız kendilerinin değil ama mevcut yapıyla çelişkisi olan bütün sınıf ve tabakaların çelişkileri hakkında bilgi edinmelidirler.

İşçilerin siyasi bilince kavuşabilmeleri için asıl ihtiyaçları olan bilgi, kendilerinin ve kendi çalışma alanlarının dışındaki emekçilerin çelişkileridir. Onlar zaten her geçen gün kendiliğinden, kapitalistlerin sömürüsünü, polisin zorbalığını öğreniyorlar. Devrimcilerin çalışmalarını sürekli bu noktada yoğunlaştırmaları, kendiliğindenciliğin peşine takılmak, ve işçi sınıfının siyasi bilincini geriletmekten başka bir şey değildir.

İşçilerin asıl öğrenmesi gereken, köylülerin toprak ağalarına, tefecilere ve bütün orta çağ kalıntısı baskı ve sömürüye karşı sürdürdükleri mücadelesidir. Öğrenci gençliğin, aydınların ve diğer çalışanların demokratik talepleri ve uğruna sürdürdükleri mücadeleleridir. İşçi sınıfını iktisadi mücadelenin kalın duvarları arkasına hapsedip, sonrada bu temeller üzerinde bütünlüklü bir dünya görüşüne sahip olmalarını bekleyemeyiz. Onlar burjuvazinin ve polisin kendilerine karşı uyguladıkları zorbalığı her gün iliklerinde, kemiklerinde duyuyorlar. Ama onların öğrenmesi gereken, bu baskının ve sömürünün bütün halka uygulananın bir parçası olduğudur; bütün halkla birleşmeden kendi üzerindeki zorbalığın ve sömürünün bitmeyeceğidir; bugünkü düzenin bütün bozukluğu ve çürümüşlüğüdür.

Sadece kendilerinin ve dışındaki emekçi halkın çelişkileri hakkında bilgi edinmeleri de onlara yeterli siyasi bilinci sağlayamaz. Onlar sömürü esasına dayanan ekonomik yapı ve sosyal ilişkiler hakkında bilgi sahibi olmalıdırlar. İşçiler, burjuvaziyi bütün farklılıklarıyla bilmeli ve ülkemizdeki işbirlikçi-tekelci burjuvaziyi, toprak ağalığını, tarım kapitalistlerini de tanımalıdır. Ve nihai kurtuluşları için bu sınıflarla neden ve nasıl mücadele edilmesi gerektiğini kavramalıdırlar. Yine, yarı sömürge ülkemizde ABD emperyalizminin ve Rus sosyal-emperyalizminin sömürü ve talanını, siyasi, iktisadi ve askeri hegemonyalarını ve emellerini bütün açıklığı ile öğrenmelidirler. İşçiler dünyayı da iyi tanımalıdırlar. Olayları hergün görmekte ve duymaktalar, fakat burjuvazinin elinden ve onun kendi sınıf çıkarlarına göre çarpıtıp verdiği şekilde. O halde işçiler, iki süper devletin dünyayı yeniden paylaşmak kavgalarını yayılmacı emellerini, buna karşılık Üçüncü Dünyanın birliğini ve bu yoldaki ilerlemeyi kavrayabilmelidir. Ve bütün bir işçi sınıfı olarak, savaş karşısında -ya devrim savaşı önler, ya savaş devrimlere yol açar- ilkesi ışığında devrim yolunda azimle ilerleme kararlılığına kavuşmalıdırlar.

Böylece geniş kapsamlı bir öğretiyi elde eden işçiler, reformist taleplerin kurtuluşlarını sağlamayacağını kavrayacaklardır. Mevcut sosyal yapının kökten değiştirilmesi ile kurtuluşun mümkün olduğunu görecekleridir. Ancak böyle bir öğreti sayesinde sadece kendi alanlarında ve sadece ekonomik talepler uğruna mücadele için değil, diğer ezilen, sömürülen bütün halkla birlikte devrim için, örgütlenmenin gereğini kavrayacaklardır.

İşçilere siyasi gerçekleri kavratmak, onların görüş alanlarını genişletmek yerine; onların dikkatlerini ve sadece ve tecrit edilmiş şekilde işçi sınıfı ile sınırlandırmak, hele sadece onun iktisadi mücadelesi üstünde yoğunlaştırmak, işçi sınıfının bilincini köreltmek, siyasi mücadeleyi reformlar uğruna mücadele seviyesine indirmekten öte bir anlam taşımaz.

İşçi sınıfının bilinç düzeyinin göstergesi, mevcut düzene ve onun somutlanması olan sosyal olaylara karşı gösterdiği tepki ile ölçülür. Bugün, işçiler, birçok işyerinde iktisadi talepleri uğruna grevler ve direnişler yapıyor, sendika sınırları içinde örgütleniyorlar. Ve devrimciler de çoğu kez bu tip eylemleri, ama sadece bu tip eylemleri yoğunlaştırmaktan başka şey yapmıyorlar. Sendikalarda çalışan birçok devrimci, "işçiler hele ekonomik çıkarlarının bilincine ulaşsınlar, ondan sonra işçilere siyasi bilinç götürmek kolaydır" diye düşünüyorlar. Gerek siyasi bilinç götürmede, gerek örgütlenmede temel araç olarak iktisadi mücadeleyi görüyorlar. Ama dikkat edilirse, işçiler demokratik talepler uğruna mücadele eden öğrencilerin öldürülmesine, toprak için mücadele eden köylülere yapılan işkencelere, kürt ulusu üzerindeki millî zulme ve asimilasyona, faşist MC iktidarının terörüne, kısaca hayatın diğer alanlarındaki zulme, zorbalığa ve sömürüye karşı kayıtsız kalıyorlar. Bu kayıtsızlık, grevler ne kadar yoğunlaşırsa yoğunlaşsın, işçilerin siyasi bilincinin henüz çok geri olduğunun somut göstergesidir.

Sendikal çalışmaları gözden geçirmek, yanlış eğilimlerden arınmak, işçi sınıfının örgütlü mücadelesine güç katacaktır. Bu yanlış eğilimlerden eğilimlerin en önemlisi olan ekonomizmden süratle arınmak gerekmektedir. Ekonomik mücadeleyi işçi sınıfına siyasi bilinç götürmek için tek mücadele biçimi veya en önemli mücadele biçimi olarak kabul etme eğilimi muhakkak yıkılmalıdır. Bu eğilim yıkılmadıkça, sendikal çalışmalar diğer alanlardaki örgütlü çalışmanın bir parçası haline getirilmedikçe, kendiliğinden gelmeliğe boyun eğildiği sürece bu çalışmalar faydasız kalmağa mahkûmdur.

HALKIN KURTULUŞU

Niğde Un Fabrikasının Direnişteki İşçileriyle Konuştu:

TEK GIDA-İŞ SENDİKASI İŞÇİLERE SAHİP ÇIKMIYOR.
İŞÇİLER, "HAKKIMIZI ALANA KADAR DİRENECEĞİZ" DİYORLAR.

HK.- İş yerinde kaç kişi çalışıyorsunuz?

- Fabrikada 30 kişi çalışıyor. Ancak aslında 50 60 kişi çalışması gerekir. Şimdi bir işçi 2-3 kişinin işini yapıyor.

HK.- Fabrikadaki işçiler hangi sendikaya kayıtlı?

- Fabrikadaki işçiler Tek Gıda-İş sendikasındalar. Yetkili sendika olarak Tek Gıda-İş bize bile duyurmadan toplu sözleşme çağrısı yapmış. Patron kabul etmeyince her halde vaz geçmiş. Sendika grev çağrısı yapacağı yerde bizi sattı. Patron 30'umuzu da kanunsuz olarak işten attı.

HK.- Bunun karşısında ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Şimdi direnişteyiz. Hepimiz tek vücüt halinde haklarımızı alana kadar direneceğiz. Fabrikaya hammadde girişini ve mal çıkışını engelleyeceğiz.

HK.- Ne kadar ücret alıyordunuz?

- 40 lira üzerinden ücret alıyoruz. Ancak kesintilerden sonra elimize ayda 900 lira geçiyor.

HK.- En yeniniz kaç yıldır çalışıyor?

- En yenimiz 2 yıllık. O da 900 lira alıyor, hiç bir sosyal hak yok. 20-23 yıllık olanlarımız var, onlar da 900 lira alıyorlar.

HK.- Sendika size para yeriyor mu? Şimdi neyle geçiniyorsunuz?

- Sendikanın para falan verdiği yok. Ekmeğimizi evden alıyoruz, öğlen ot toplayıp ekmeğimize katık yaparak yiyoruz. Bakkala, ev kirasına vb. borçluyuz.

HK.- Halkın Kurtuluşu'na söylemek istediğiniz başkaca bir şey var mı?

- Hakkımızı alana kadar direneceğiz. Patron sendikası sarı Tek Gıda-İş'e karşı da tavrımızı alacağız. Ancak biliyoruz ki esas kurtuluşumuz, bütün Türkiye halkının kurtuluşu ile olacaktır. Yaşasın işçi sınıfının birliği ve mücadelesi.

Tunceli'de Toprak Kayması 120 Evi Hasara Uğrattı

HEYELAN BÖLGESİ OLARAK TESPİT EDİLDİĞİ HALDE SAĞLAM GÖSTERİLEN BÖLGEDE OTURANLAR İŞÇİLER VE KÖYLÜLERDİR.

5.4.1976 günü Tunceli'de yenimahalle semtinde bir heyelan oldu. Daha borcunu bile ödeyemedikleri evleri yıkılan işçiler, köylüler evsiz barksız kaldılar. 120 evi hasara uğratan, yoksul halkı sokağa döken bu heyelan beklenmedik bir olay değildir. 1966 yılında yetkililer tarafından bölge heyelan bölgesi olarak tespit edilmiş ve ev yapılamıyacağı bildirilmiştir. Bu bilinen gerçek hakim sınıfların Tunceli'deki temsilcileri tarafından bir kenara atılmış, unutulmuş ve arazi sağlam gösterilerek köylülere satılmıştır. Bu olay ne ilk ne sondur. Çünkü bu olay en doymaz sömürünün, en utanmaz soygunun yapıldığı bu düzenin bir sonucudur.

Bu olay Tunceli halkına hakim sınıfların kendi menfaatleri için milyonlarca insanı nasıl açlığa, susuzluğa mahkum ettiğini, bile bile işçilerin, köylülerin ölümüne göz yumduğunu gösterdi. Olayı yaşayan ve çoluğu çocuğuyla sokağa dökülen bir köylü şunları söylüyor:

"Yoksul halimizi görünce bizi kandırdılar. Borç harç bir ev yaptırdık, şimdi o da yıkıldı, açıkta kaldık. Çoluk çocuğumuz yağmur altında, perişan. Valiye gidiyoruz bizi belediye reisine yolluyor, ona gidiyoruz bizi valiye yolluyor. Bu ne biçim idare. Bize ne yapmak istiyorlar? Ne yapalım, kendimizi suya mı atalım? Mücadele olmadan hiç bir şey, hiç bir hak alınmaz, bunu biliyoruz. Fakat bunlar ne biçim insanlardır, ne biçim hükümettir anlamıyoruz. Biz ezildik zaten bari siz ezilmeyin, çocuklarımız ezilmesin. Onlar rahat yaşasın. Bunun için mücadele etmemiz şarttır."

LEBBANA

Baş.ta.4'de

kendi topraklarının dağıtılmasını istemiyorlar. Hele bu son dönem reform memurları Köpek Türkeş'in partisine oy verirseniz size toprak dağıtılacak diyorlar. Reform böyle hükümetlerin elinde oyuncak olursa gerçekleşmez, Ancak köklü reform ve bizlerin toprak sahipliği hasretliğimizi giderecek toprağa bizlerin, yani işçilerin köylülerin iktidarını kurulunca kavuşacağız.

URFA

Bas.ta.3'de

Onlarla vedalaşıp dağda çift sürenlerin yanına gittik.

HK: Kaç nüfusunuz var?

İSMAİL: 3 kardeşiz 30 nüfusa bakıyoruz. Rozova'nın Gerdek köyünden buraya geldik. 8 senedir burada ortakçılık yapıyoruz.

HK: Toprak reformu hakkında ne düşünüyorsunuz?

İSMAİL: Valla bilmiyorum, kimi iyidir, kimi kötüdür diyor.

HK: Niye kötüdür?

İSMAİL: kooperatife çalışacakmışız deniliyor.

HK: Peki şimdi kime çalışıyorsunuz?

İSMAİL: Şimdi ağaya çalışıyoruz.

HK: Toprağınız olsa kendinize çalışsanız daha iyi değil mi?

İSMAİL: Elbetteki iyidir ama nerde o günler...

HK: Bu çift sürdüğünüz yer hep taşlık, ağa düz yer vermiyor mu?

İSMAİL: Düz yeri bize vermez, traktörlü, ekerbiçerle biçer. Geçen sene 50 dönümlük taşlık araziyi temizledik, traktör çalışır hale gelince o araziyi de elimizden aldı. Elimizdekilere traktör işlemiyor, taşlık ancak buralarda çift sürer burayı eker biçeriz.

HK: Bu taşlık araziden gelen gelir 30 nüfusa nasıl yetiyor, hayvanınız var mı? Koyun, keçi?

İSMAİL: Var, köyde epey koyun ve keçi var. Sığırlarla gördüğünüz gibi çift sürüyoruz. Fakat hepsi de ağanın ona ortakçıyız.

HK: Bu ortakçılık usulü nasıldır?(Koyunculuk)

İSMAİL: Herkese masraflar yarı yarıyadır, bizimkisinin ise bütün masrafları bize ait.

HK: Şimdi reform olur mu olmaz mı, bu hükümetin reform yapacağına inanıyor musunuz?

BİLAL: Bu hükümetin toprak reformu yapacağına inanmıyorum.

HK: Niye inanmıyorsunuz?

BİLAL: Çünkü bu hükümet ağaların hükümeti, ağanın toprağını elinden alıp, bize dağıtmaz.

DEVRİMCİ PROLETARYANIN I MAYIS

Baş.ta.1'de

ortaya koyduğu gibi, işçilerin büyük çoğunluğu henüz revizyonistlerin işçiler arasında sağlam ve köklü bağları yoktur. İşçi sınıfı üzerindeki revizyonist etkinin esas nedeni, proleter devrimci bir hareketin işçi sınıfı içinde henüz yığınları kavrayan ve seferber eden bir güç haline gelememiş olmasıdır.

Revizyonizme karşı olan ve işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele eden her devrimcinin görevi, ciddi, uzun vadeli ve sabırlı bir mücadeleyle revizyonistlerin işçi sınıfı üzerindeki etkisini kırmak olmalıdır. Bunun gerçekleşmesi için revizyonistlerin üstten, sendika ağaları aracılığıyla işçiler üzerinde etkinlik sağlama çabalarına proleter devrimciler; alttan, sınıf mücadelesini geliştirerek ve her mücadelede işçi sınıfıyla bağları güçlendirerek, "Her fabrikayı devrimcilerin birer kalesi" haline getirmeyi amaçlayan bir çalışmayla cevap vermelidirler.

Ülkemizde işçi sınıfı hareketi içinde revizyonizmin uzun zaman egemen olabilmesinin maddi şartları yoktur. Her şey devrimcilere bağlıdır. Yeter ki, işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmi birleştirme görevine dört elle sarılalım. Yeter ki, kitleler arasında uzun, sabırlı, kalıcı bir çalışmaya girelim. Yeter ki, revizyonistlerin bütün çirkeflikleri, uzlaşmacı ve teslimiyetçi siyasetleri somut olarak ortaya konsun teşhir edilsin.

İşçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin mücadelesi gerçek anlamıyla bir kabarma dönemine girmiştir. I Mayıs gösterisi ve mitingi bunun en açık örneğidir. Başta işçi sınıfı olmak üzere geniş yığınların faşizme karşı duyduğu öfke nerdeyse patlama noktasına ulaşmak üzeredir. Bu olgu, revizyonistleri ve hatta reformist CHP'yi bile kitle gösterileri düzenlemeye yöneltmektedir. Ama onlar, gerçekte kitlelerin büyük boyutlara varan anti-faşist hareketlerini ve mücadele azimlerini birkaç büyük gösteriyle söndürmek istiyorlar. CHP Ankara ve İskenderun'da onbinlerce kişiyi topladı, DİSK'in düzenlediği I Mayıs mitinginde ikiyüzbinden fazla işçi, öğrenci ve memur vardı. Bu gösteriler hiç şüphesiz ileriye doğru atılan olumlu adımlardır. Ama kitlelerin bugünkü ihtiyacına cevap vermekten çok uzaktır.

Faşistlerin saldırıları her geçen gün şiddetini arttırarak sürüyor. Bu saldırılar karşısında günlerce sessiz kalıp, arada bir demeç vermek veya bir miting düzenlemekle faşizmle mücadele edilemeyeceği açıktır. Her an faşistlerin azgın saldırılarıyla boğazlanan işçiler, köylüler, gençler, öğretmenler miting meydanlarında nutuklar atılmasını değil; faşizmin hızlanan tırmanışı karşısında somut tedbirler alınmasını, saldırıların etkisiz bırakılmasını ve faşistlerin ezilmesini istiyorlar. Onlar nasihat değil, somut eylem planları ve bunların gerçekleşmesi için aktif mücadele istiyorlar. Ama ne revizyonistler ve ne de reformistler bunu yapmazlar. Bunu sadece proleter devrimciler yapabilir. Oysa proleter devrimciler işçi sınıfı içinde henüz cılız bir güce sahiptir. Öte yandan revizyonistlerin gücü de kof bir güçtür. Mitingde revizyonistlerin her türlü çabayı göstererek engellemeye çalışmalarına rağmen, "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "İşçiler Sendika Yönetimine" gibi devrimci sloganların işçiler tarafından zaman zaman haykırılması işçilerin devrimci propagandaya ve siyasete ne kadar açık olduğunun somut göstergesidir

Devrimciler işçi sınıfının ve kitlelerin muazzam devrimci potansiyelinin revizyonistler tarafından heder edilmesine göz yummamalıdır. Doğru ve devrimci bir önderlik altında yönlendirilmediği takdirde 100 binlerin ve milyonların meydanlarda toplanması kalıcı hiç bir sonuç vermeyecektir.

Öyleyse, ezilen ve sömürülen milyonları devrimci proletaryanın önderliği altında toplamak için ileri!

Kitleleri faşizme karşı mücadeleye seferber etmek için ileri!

Revizyonistlerin işçi sınıfı üzerindeki etkisini yok etmek için ileri!

Ezilen ve sömürülen milyonları devrimci proletaryanın bayrağı altında toplamak için ileri.

6 MAYIS

Baş.ta.1'de

Ve 6 Mayıs, artık, zulme, sömürüye ve faşizme duyulan öfkenin, halkın göz bebeklerine duyulan sevginin ve onların, halkın bağrından koparılarak götürülmesinden duyulan sonsuz üzüntünün dile geldiği ağıtlarla anılan, sadece ağıtlarla anılan bir gün değildir. 6 Mayıs artık, küçük burjuva duygusallığı ve çaresizliğiyle patlatılan bombalarla da anılmamaktadır.

6 Mayıs bu gün, halkın daha geniş ve yepyeni kesimlerinden kitlelerin Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan kardeşlerimizin en yüksek örneğini verdikleri, faşizme boyun eğmezliği ve mücadelenin ruhunu, her geçen gün daha da yükselttikleri bir gündür.

Faşist zulüm ve terörü her gün etiyle kemiğiyle yaşayan emekçi sınıf ve tabakalar, faşizmin iğrenç yüzünü gün geçtikçe daha açık bir şekilde ve daha geniş kitleler halinde kavrıyorlar. İşçilerin, köylülerin, halkın diğer kesimlerinin siyasetle olan ilgileri gün geçtikçe artıyor. Faşizme karşı mücadele bilinci hızla yayılıyor, halkın yeni yeni kesimleri, yeni yeni mücadele biçimleri ve araçlarıyla, faşizme karşı mücadele saflarına katılıyorlar. Sömürü ve zulüm düzenine karşı silaha sarılan devrimcilerin, onurlarını ve halka olan bağlılıklarını idam sehpasında bile kaybetmeyen devrimcilerin anısına kararlılıkla sahip çıkan halk kitlelerinin mücadelesi işkencecileri, cellatları, halk düşmanlarını geri adım atmaya zorluyor. Hakim sınıflar, 6 Mayıs'ta olduğu gibi, şehitlerini anan kitlelerin önünden, bir çok yerde çekilmek zorunda kalıyorlar.

Öte yandan, 6 Mayıs'ta ülkemizin bir çok yerinde yükselen kitle eylemlerinin bütün olumluluğuna rağmen, gerçekleşenler ya da gerçekleştirilenler, geniş halk kitlelerinin Deniz'in, Yusuf'un, Hüseyin'in katledilmesine karşı duydukları öfke ve kini, halkın faşizme olan öfke ve kinini, mücadele azmini gerçek anlamda yansıtmıyor. Devrimciler ve yurtseverler, halk kitlelerinin engin öfkesini ve mücadele azmini teşkilâtlamada henüz yetersizdirler. İzmir Tütün İşletmeleri'nin 600 işçisi 6 Mayıs'ta üç devrimcinin katledilmesini protesto etmek amacıyla iş bıraktı. Bu olay, bize, Türkiye işçi sınıfının çok kısmi ve küçük de olsa, siyasi talepler uğruna bir grevinin örneğini veriyor. Türkiye'nin bütün işçilerine ve bütün emekçi halkımıza bu direniş örnek olmalıdır. Ama bu direniş bize başka bir şeyi daha gösteriyor. Toplumumuzun en devrimci sınıfı, işçi sınıfı faşizme, kan, zulüm ve sömürü düzenine karşı önü alınmaz bir mücadele azmiyle doludur. Ve bu mücadele azminin devrimciler tarafından örgütlü bir biçime dönüştürülememesi yüzünden, işçi sınıfının mücadelesi kendiliğinden ve kısmi bir mücadele karakteri taşımaktadır.

Bu, devrimcilerin önüne bir kere daha, kitleler içinde kararlı ve sabırlı bir çalışmayla işçi sınıfının örgütlü birliğini sağlama, işçi sınıfının bu birliğinin öncülüğünde, faşizme karşı, zulme ve sömürüye karşı halkın en geniş, örgütlü ve militan mücadele birliğini sağlama görevini koyuyor.

Bu, devrimcilerin ve yurtseverlerin önüne, bir kere daha, idam edilerek katledilen 3 devrimciye her şeyiyle sahip çıkan halkımıza layık olma, 6 Mayıs'larda halkın BİRLİK VE MÜCADELE ruhunu her geçen yıl daha da yükseltme görevini koyuyor.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'Yİ

Baş.ta.1'de

len savcı Yaşar Değerli yönetiminde O'na en gaddar ve en vahşi işkenceler yapıldı.

İbrahim, yakalandığı andan işkence altında öldürüldüğü ana kadar, bütün işkenceler karşısında, boyun eğmez devrimci tavrın ve onurun en yüce örneklerini verdi. Bu durum, faşizmin zindanlarında veya dışarda mücadele eden devrimcilere ve halka güç verdi, halk düşmanlarının yüreğine korku saldı.

İşkenceci faşistler, İbrahim Kaypakkaya'yı konuşturmak için her türlü çabayı gösterdiler. İbrahim, kendisine uygulanan maddi ve manevi bütün işkencelere sonuna kadar, sarsılmaz bir devrimci inanç, kararlılık ve çelik bir irade ile direndi. Şubat ayının başından Mayıs ayının ortalarına kadar, MİT hücrelerinde ve işkence tezgahlarında elleri ve ayakları zincire vurulmuş olarak, işkencecilere karşı dişe diş bir mücadele verdi. Yüksek rütbeli MİT subayları bu çelik iradeli devrimciyi görmek için işkence odalarına kadar geldiler. Hücrelerde ve MİT sorgulama merkezinde bulunan bir çok subay ve er, bu büyük direnç karşısında duydukları hayret ve saygılarını gördükleri herkese açıkça ifade ettiler

İbrahim, en küçük şekilde bile olsa hiç kimseyi suçlamadı. Bazı şeyleri işkence altında zorla kabul eden devrimcilerin ifadelerini reddetti. Yüzleştirmelerde karşısına çıkartılan hiç kimseyi tanımadığını söyledi. Başkalarının ve kendisinin çalışmaları ve örgütsel ilişkilerini asla açığa vurmadı.

İbrahim'in poliste ve işkencedeki tavrı bütün devrimcilere örnek olmalıdır. Polisin işine yarayacak en ufak bilgiyi vermeyen İbrahim, siyasi cepheden de faşistlere alabildiğine saldırdı. Devrimci mücadelenin tarihine şanlı bir örnek olarak geçecek olan ifadesinin bir yerinde şöyle diyordu:

"esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizihiç bir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle çalışan arkadaşlarımızı, ve örgüt içinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım marksist-leninist düşünce uğrunda yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü, neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım. Ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Bir gün elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım"

O SER VERDİ AMA SIR VERMEDİ!

O, çelik iradeli tavrı ve sarsılmaz inancıyla bütün devrimcilerin ve halkın beynine ve yüreğine yerleşti.

Onun devrimci inancı, kararlılığı, boyun eğmezliği ve çelik iradesi daima örnek olacaktır.

HO ŞI MİN

Baş.ta.2'de

rın ne kadar tehlikeli olduğu konusunda fetvalar verdiler. Dünyanın herhangi bir yerinde ortaya çıkabilecek 1 kıvılcımın bütün dünyayı tutuşturacağı yalanını yaydılar Böyle emperyalizme karşı teslimiyetin kitabını yazdılar. Bu teslimiyet tezleri ile ve bu teoriye temel olacak gerekçelerle dünya halklarının gözlerini korkutmaya çalıştılar. Vietnam halkı ve onun önderi, Vietnam İşçi Partisi bir yandan Amerikan saldırganlarını, yenilgiye uğratırken, öte yandan revizyonistlerin en gerici tezlerini de çöplüğe attılar. Vietnam devrimi tecrübesi marksizm-leninizmin evrensel ilkelerini bir doğruladı, ve yüceltti. Özellikle pasifistlerin "barışçı geçiş" tezlerine karşılık halk aktidarının yolunun şiddetle açılacağını gösterdi. Devrimci şiddetin, devrimin temel meselesi olan iktidar meselesinin çözümü olduğunu ispat etti.

VİETNAM TECRÜBESİ DEVRİM YOLUNU AYDINLATIYOR

Vietnam devrimi, devrim yolunda doğru ilkelere bağlıkalmanın zaferi kaçınılmaz kıldığını da gösteriyor. Vietnam halkının Vietnam İşçi Partisinin doğru siyasi çizgisini önderliğindeki maceracı, darbeci ve reformist anlayışlardan uzak mücadelesinin başarısı marksizm-leninizmi bir kere daha doğruladı.

Kitleler içine kök salmış ve marksizm-leninizmle silahlanmış bir parti, onun önderliğinde halkın silahlı güçleri ve bu partinin öncülüğünde bir birleşik cephe Vietnam Halkını zafere götürdü. Vietnam devrimcileri bütün mücadeleleri boyunca siyasi çalışma ile silahlı mücadeleyi kırsal alanlardaki çalışmalarla şehirlerdeki çalışmaları, gerilla savaşı ile düzenli ordu savaşlarını, akıllı ve doğru bir biçimde birleştirmenin en güzel örneklerini verdiler. Onlar evrensel ve vazgeçilmez devrim kanunları ile milli özellikleri ve gerçek durumu en iyi bir şekilde birbirine bağladılar.

Vietnam işçi partisi bütün bir mücadele dönemi boyunca, ne maceracı akımlara kapıldı ne de revizyonistlerin teslimiyetçi tezlerine kulak astı. Bütün bir halkı seferber etmenin devrimin zaferini mümkün kılacağını, devrimin gerçekten kitlelerin eseri olduğunu gösterdi.

Şimdi yiğit Vietnam halkı, uzun yıllardır süren mücadelenin sonunda yarattıkları birleşik, bağımsız, bloksuz ve mutlu bir ülkenin insanlarıdır. Vietnam'ın tarihinde yeni bir sayfa açılıyor...

DÜZELTME

Geçen sayımızda 4. sayfadaki "Pınarlar Nahiyesi" ile ilgili haberin son bölümü teknik bir hata nedeniyle yayınlanamamıştır.

Özür diliyor ve yayınlıyoruz:

da yoğunlaştırdı. Aklı sıra yaptığı faşist baskıları gözlerden gizliyecekti. Faşist assubay, cenaze törenine katılan ikisi öğretmen onbir kişiyi tutuklattı.

12.4.1976 günü Tunceli'den gelen TÖB-DER avukatlarının, tutukluların vekaletini almak için yaptığı bütün girişimler engellendi. Pertek savcısı notere verdiği emirle tutuklular için vekaletname çıkartılmasını yasakladı. Avukatların yasal olarak dedikleri her yolun karşısına savcısı, jandarma assubayıyla, bir avuç gerici faşist uygulama ve engellerini çıkardılar.

Biz biliyoruz ki, yöremizde uygulanan faşist baskılar, halkımız üzerindeki baskı ve zulmün bir parçasıdır.

Ve biz, halkımız üzerindeki faşist baskıları lanetliyor, emekçi halkımızı bu baskılara karşı aktif mücadeleye çağırıyoruz.

Gerçekten devrimci bir gazeteye kavuştuğumuz için mutluluk duyuyoruz. Gazetemize yapılan baskıları şiddetle protesto ediyor, bu faşist baskıları lanetliyoruz. Devrimci mücadelenizde başarılar dileriz. PINARLAR HALKI

SİLAHSIZLANMA

Baş.ta.2'de

yası için siyasetlerini daha kolayca sürdürmek için sözde "silahsızlanma" için çalıştıklarını, söylüyor, barışın geleceğin kendi ellerinde olduğuna inandırmaya herkesi inandırmaya çalışıyorlar.

Devrimci proletarya özellikle revizyonistlerin "silahsızlanma" konusunda yürüttüğü siyasetin hangi amaca hizmet ettiğini halka göstermelidir. "Silahsızlanma" yaygarasının altında bir savaş tehlikesinin ve dünya hegemonyası için iki süper gücün mücadelesinin yattığını teşhir etmelidir.

Devrimci proletaryanın görevi iki süper güce ve gerici hakim sınıflara karşı devrimci halk güçlerinin silahlanmasını savunmak ve sağlamaktır.

TEFECİLER

Baş.ta.3'de

lerimizi ancak devrim çözebilir.

Bu yazımızın HALKIN KURTULUŞU gazetesinde yayınlanmasını istiyoruz.

KAHROLSUN ARACILAR
TEFECİLER
YAŞASIN DEVRİMCİLER

DEDEYAZILI
BİR ÜRETİCİ

FAŞİZME KARŞI

Baş.ta.2'de

her devrimcinin, her iç demokratın üzerinde dikkatle, düşünmesi gereken gelişmelerdir. Pek çok insan faşizmin yenilgiye uğratılması için işçi sınıfının ve geniş yığınların gücünü göremeyip başka şeylerden medet umuyor. Kimileri 12 Marttan hiç ders çıkarmayarak ordu içindeki "ilericiler" in yapacağı bir cuntaya bel bağlarken, kimileri de bütün umutlarını reformist ve uzlaşmacı CHP'nin parlamento taktiklerine bağlıyor. Bu türden görüşler terkedilmediği takdirde varılacak yer yeni yeni acılar ve hayal kırıklıkları olacaktır.

Bütün dünya tarihinin açıklıkla ortaya koyduğu gibi, faşizm ancak kitlelerin gücüyle yenilgiye uğratılabilir. Ve ezilen ve sömürülen milyonlarca emekçiye ancak proletarya, önderlik edebilir. Ve yalnızca işçi sınıfının siyasal partisi, devrimci bir parti, proletarya ve tüm çalışan insanlara önderlik edebilir, onları halk cephesi içinde örgütleyebilir, birleştirip mücadeleye seferber edebilir. Yalnızca öncü sınıfın bu öncü partisi, proletarya dışındaki kitlelerin kaçınılmaz tutarsızlıklarını, kararsızlıklarını ve işçilerin sendikal dar görüşlülüklerini etkisiz kılabilir. Ve sadece proletaryanın devrimci partisi, işçi sınıfına ve dolayısıyla bütün emekçi sınıf ve tabakalara emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve orta çağ kalıntılarına karşı mücadelede önderlik edebilir.

İLERİCİ

Baş.ta.2 de

Militan Gençlik, Devrimci Gençlik, Rızgarı ve tüm ilerici, yurtsever ve devrimci basına yapılan, baskıları nefretle protesto ederiz. Faşist baskı ve zulme karşı devrimci, yurtsever ve demokratları faşizme karşı tek yumruk olmaya çağırırız.

YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK
ZİNDANLAR BOŞALSIN
DOĞUDA MİLLİ ZULME SON
KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN ENTERNASYONEL DAYANIŞMA

Faşizmi protesto forumu'na katılanlar adına Bielefield ve çevresi işçi ve öğrenci dayanışma komitesi.

HALKIN SESİ'NİN

makla fırsatçılık yapmaktadır. Bu ilkesiz çağrı geçmişteki "Sosyalist Kurultay" çağrısını andırır bir niteliktedir. Halkın Sesi geçmişteki gibi bugün de, sonuç ne olursa olsun bu çağrıyı biz yapalım diye öne atılmıştır. Şurası iyi bilinmelidir ki bu tip ilkesiz birlik çağrıları devrimcilerin birliğine faydadan çok zarar getirir

Halkın Sesi, devrimcilerin birliğini gerçekten arzulamış olsaydı her şeyden önce açık ve dürüst bir tavır takınırdı. Oysa 55. sayısının ön kapağında, birlik çağrısı yapılırken, arka kapakta bu çağrının samimiyetsizliğinin ifadesi olan bir yazı yer almıştır.

Üç devrim şehidi için kaleme alınan anma yazısında; Deniz arkadaşın o zamanki Proleter Devrimci Aydınlık'çı olanlarla birlikten yana olduğunu belirtilmekte, "Deniz arkadaşın her zaman istediği birlik isteğini artık gerçekleştirelim" denilmektedir. Oysa Deniz arkadaşla birlikte olan hemen herkes bilir ki, onun hiç bir zaman böyle bir isteği olmamıştır Hal böyle iken gerçekleri çarpıtmak samimiyetsizlik örneğidir. Gerçekten birlik isteniyorsa, devrimcilerin duygularını istismar etmek yerine, bunun koşulları hazırlanır. Devrim şehitlerinin mezar taşlarını şahit göstermek, fırsatçı ve dürüst olmayan bir tutumdur. Birlik ancak açık ve dürüst bir tavrın üzerinde inşa edilebilir

Bir kere daha tekrarlarsak; siyasi farklılıkları ve diğer etkenleri saklı tutarak, Halkın Sesi'nin birlik için kullandığı yöntemi ciddiyetsiz sorumsuz ve fırsatçı olarak değerlendiriyor ve böylesine bir çağrıyı KESİNLİKLE REDDEDİYORUZ

HALKIN KURTULUŞU